

Vlaams
Parlement

vergadering **C91 – BIN7**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme

van 11 januari 2011

INHOUD

Interpellatie van de heer Marino Keulen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het Roma-beleidsplan van de Vlaamse Regering - 52 (2010-2011)	
Interpellatie van de heer Jan Roegiers tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het beleidsplan van de Vlaamse Regering ten aanzien van Midden- en Oost-Europese (Roma-)migranten - 53 (2010-2011)	3
Met redenen omklede moties	27
Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de rapportering 2009 met betrekking tot de samenwerkingsovereenkomst met Jobpunt Vlaanderen - 735 (2010-2011)	27
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de samenwerking van vijf Vlaamse kunststeden - 739 (2010-2011)	33
■	

Voorzitter: mevrouw Annick De Ridder

Interpellatie van de heer Marino Keulen tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het Roma-beleidsplan van de Vlaamse Regering
- 52 (2010-2011)

Interpellatie van de heer Jan Roegiers tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het beleidsplan van de Vlaamse Regering ten aanzien van Midden- en Oost-Europese (Roma-)migranten
- 53 (2010-2011)

De voorzitter: Collega's, minister, ik wens u allen het allerbeste voor het nieuwe jaar.

De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Voorzitter, ook ik wens u, de collega's en de minister het beste voor het nieuwe jaar. U mag dat heel ruim nemen, want u moet daar een heel jaar mee toekomen.

Minister, over dit belangrijk onderwerp, het Roma-plan van de Vlaamse Regering, hebben we een eerste debat gehouden op 8 december, tijdens de plenaire vergadering. Alle fracties, van de meerderheid tot de oppositie, behalve die van uzelf, hebben u toen ondervraagd over het Roma-plan, en vooral over de communicatie die over dat plan werd gevoerd in Bulgarije. In Roemenië en, vooral, Bulgarije werd dat in een krant vertaald als 'Roma welkom in België'.

Collega's, we kennen de context. De Bulgaarse berichtgeving dat België op zoek is naar werkrachten en de deuren openzet voor Roma, werd tegengesproken door de minister. De antwoorden die de minister in de plenaire vergadering van 8 december verstrekke aan de vraagstellers, gaf aanleiding tot nieuwe vragen. Dat is ook de reden waarom ik dit interpellatieverzoek heb ingediend. Bovendien zijn nog heel wat elementen uit het zogenaamde Roma-plan van 3 december van de Vlaamse Regering in mist gehuld. Ik verwijs hiervoor onder meer naar een vrije tribune van enkele stafmedewerkers in de integratie- en diversiteitscentra die ervaring hebben met de Roma. Die tribune werd in De Morgen van 10 december gepubliceerd. Daarnaast waren er ook de boze reacties van Gentse politici op de woorden van de minister, ook in de pers op 10 december, dat Gent voor Roma het land van melk en honing is omdat de Arteveldestad Roma "direct een leefloon toekent".

Minister, over de Gentse context zal mijn goede collega van Rouveroijs u verder ondervragen. Alleszins hebben uw verklaringen heel wat kwaad bloed gezet in Gent.

Minister, ik heb een hele batterij aan vragen. Ook de medewerkers van de integratiesector verwijzen naar het totale budget. Welk budget wordt er uitgetrokken voor het Vlaams Roma-plan dat de regering op 3 december heeft goedgekeurd? Luidens de persmededeling van 3 december over dat plan ligt een eerste lijst van zestien acties klaar om verder uitgewerkt te worden. De persmededeling geeft één voorbeeld: dat de VDAB Roemenen en Bulgaren zal toelaten tot arbeidsbemiddeling voor knelpuntberoepen. Welke vijftien andere acties van u liggen nog klaar? Welk budget hebt u per actie uitgetrokken?

Het actieplan voorziet in een werkgroep die nog voor het einde van 2010 moest samenkomen. Hoeveel leden uit welke administraties of door de overheid gesubsidieerde diensten telt deze werkgroep? Het jaareinde is ondertussen al voorbij. Wanneer is de werkgroep bijeengekomen of wanneer is een bijeenkomst alsnog gepland?

Hoe zijn de gemeenten op de hoogte gebracht van de coördinaten van de 'aanspreekpersonen' in deze werkgroep?

In de persmededeling van 3 december laat u weten dat u “de noodkreet van de lokale besturen die met een grote instroom Midden- en Oost-Europese (Roma-)migranten worden geconfronteerd begrijpt”. U verwijst expliciet naar de situatie in Gent, waar burgemeester Termont onomwonden zegt: “Ons draagvlak heeft zijn limieten bereikt.” Maar tijdens de plenaire vergadering van 8 december wees u Gent met de vinger, als “stad van melk en honing” voor Roma omdat “men in Gent onmiddellijk een leefloon krijgt”. Hoe rijmt u uw bewering dat u de noodkreet van steden als Gent begrijpt met het beschuldigen van de bestuurders van Gent dat de stad te laks is met het toekennen van het leefloon? In Gent klonk als reactie op uw woorden al de vrees dat uw verwijzing naar Gent als stad van melk en honing voor een nieuwe instroom van Roma zou kunnen zorgen. Erkent u dat u met die woorden niet echt blijk geeft van begrip voor de noodkreet van Gent en de grote problemen waarmee het worstelt? Ziet u zich nog als een verdediger van de Vlaamse steden en gemeenten, of alleen van sommige steden en gemeenten? Hoe moet volgens u de procedure voor de erkenning van het leefloon door de OCMW's toegepast worden, zodat Vlaamse steden en gemeenten voor Roma niet langer als plaatsen van melk en honing zouden worden beschouwd?

Ik kom tot mijn laatste vragenreeks. Volgens deskundige ambtenaren van integratie- en diversiteitsdiensten, die hierover hun mening te kennen gaven middels een vrije tribune in de krant De Morgen van 10 december 2010, kan een Vlaams Roma-plan slechts werken als het effectief investeert in meer bemiddelaars of brugfiguren om de culturele kloof tussen Roma en niet-Roma te overbruggen. Minister, bent u het met deze specialisten eens?

Deze deskundige ambtenaren stellen ook dat België nog maar aan het begin staat van een Roma-problematiek, aangezien er meer Roma dan Belgen zijn in Europa, die dan nog allemaal een uitweg zoeken uit hun schrijnende armoede. De deskundigen menen dat het zonder bijkomende middelen onmogelijk zal zijn om in Vlaanderen een duurzaam resultaat te behalen. Bent u het eens met deze deskundigen uit de integratie- en diversiteitsdiensten?

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Voorzitter, ik sluit me graag aan bij uw wensen en de wensen van de heer Keulen en wens iedereen op mijn beurt een gelukkig nieuwjaar.

Het is niet de eerste keer dat we over de Roma-problematiek een debat houden. Als ik het mij goed herinner, hebben we daarover voor het eerst gedebatteerd naar aanleiding van een vraag van de heer Caron vorig jaar februari in deze commissie. We zijn er nadien nog een aantal keren over in discussie getreden, niet het minst de laatste keer in de plenaire vergadering. Het communicatieve onderdeel van de beleidsnota is voor mij een afgesloten hoofdstuk. Die discussie hebben we toen gevoerd. Ik wil het nu graag met u hebben over het beleidsplan dat door de Vlaamse Regering is goedgekeurd en een aantal vragen ter verduidelijking oproept.

De problematiek is genoegzaam bekend. Minister, ik denk dat ik niet overdrijf als ik zeg dat het een van de grote uitdagingen in uw beleid is op dit ogenblik: wat met de MOE-migranten (Midden- en Oost-Europese), wat met de Roma-migranten? Het is weliswaar een Europees probleem, maar het bevat zeer nadrukkelijk een Vlaams onderdeel. Het bevat ook een gemeentelijk en stedelijk onderdeel, laat daar geen misverstand over bestaan. Op dit ogenblik is het een van de belangrijkste uitdagingen die u in uw bevoegdheidspakket hebt zitten en het vraagt echt wel antwoorden.

De groep MOE- en Roma-migranten wordt steeds groter, niet enkel in Gent waar de heer Keulen al naar heeft verwezen. Ik zie de heer Dehandschutter zitten, die telkens als het over de Roma gaat, het woord neemt omdat ook in Sint-Niklaas de problematiek gekend is. Die steden moeten afrekenen met een grote instroom aan MOE-migranten in het algemeen en Roma in het bijzonder, met heel wat heel specifieke problemen als gevolg daarvan.

Kort samengevat vragen de lokale besturen hulp bij het bestrijden van de problemen waarmee ze worden geconfronteerd, waarvoor ze onvoldoende middelen en uitrusting hebben en die wel tot hun bevoegdheidspakket behoren. Het zijn zaken die ze minstens in hun stad moeten

kunnen aanbieden: een degelijke gezondheidszorg, een degelijke huisvesting, onderwijs voor iedereen, samenlevingsopbouw. De heer Keulen heeft terecht gezegd dat het draagvlak in die steden, of minstens in bepaalde wijken van bepaalde steden, doorbroken is. Je merkt dat een wijk of een samenleving de inkomende groep mensen met de bijhorende problemen op dit ogenblik niet meer aankan.

Minister, u hebt begin december vorig jaar uw beleidsplan laten goedkeuren, dat al enige tijd was aangekondigd en waarin een aantal voorstellen zitten, maar waarvan de implementatie nog wel enige tijd zal vergen. In uw beleidsplan werd ook een lijst van mogelijke actiepunten opgesteld, maar zover ik heb begrepen, is dat nog geen beslist beleid en moet dat verder worden uitgewerkt. De vraag stelt zich dan ook in welke mate deze nota op korte termijn soelaas kan brengen voor de lokale besturen en hoe dit hen kan helpen in hun aanpak van de MOE-migranten. Er zijn nog geen concrete actiepunten. In het goedgekeurde beleidsplan is wel sprake van het uitwerken van een beleid ten aanzien van MOE-migranten, van het aanduiden van aanspreekpunten voor Midden- en Oost-Europese (Roma)-migratie binnen de bevoegde departementen en agentschappen – dat zijn er 11 in totaal –, van het nemen van expliciete, maar inclusieve, acties, en van het oprichten van een werkgroep Roma waarin de aanspreekpunten Midden- en Oost-Europese (Roma)-migratie worden samengebracht.

Ik zal niet inzoomen op de situatie in Gent omdat ik vermoed dat de heer van Rouveroi dat zal doen. Ik weet dat Gent vragende partij is voor middelen om Roma-mediatoren en interculturele bemiddelaars in de wijken, middelen voor brugfiguren in het onderwijs, middelen om een informatiepunt uit te bouwen rond rechten en plichten, meer taallessen, ontradingscampagnes in de landen van herkomst en een zeer strenge controle op arbeidscontracten door de Vlaamse arbeidsinspectie.

Minister, aan het specifieke beleidsplan dat u hebt ingediend, zijn geen concrete financiële middelen gekoppeld. Een advies van de Inspectie van Financiën was niet specifiek nodig, precies omdat er geen budgettaire middelen worden gevraagd. Er wordt dus niet in middelen voorzien, maar ze zijn wel gevraagd door heel wat gemeenten en stadsbesturen. Wat staat er tegenover dit specifieke beleidsplan? In welk budget wordt voorzien? Dat is een van de meest concrete vragen.

Wat is de directe meerwaarde op korte termijn voor de lokale besturen van dit beleidsplan? In welke mate zal dit beleidsplan een snelle rem kunnen zetten op de instroom van MOE-migranten in het algemeen en Roma in het bijzonder?

Wanneer wordt het actieplan integratie in het kader van het Integratiedecreet, dat is aangekondigd in uw beleidsplan, opgesteld en goedgekeurd? Wanneer wordt de commissie integratie in dat kader opgericht? Wat is het verdere tijdspad met betrekking tot deze nota?

In welke mate wordt dit plan in samenspraak met de lokale besturen verder geïmplementeerd?

De voorzitter: De heer van Rouveroi heeft het woord.

De heer Sas van Rouveroi: Mijn beste wensen voor het nieuwe jaar, zowel voor u, minister en voorzitter, als voor alle medewerkers van de minister, ambtenaren en collega's.

Minister, ik wil beginnen met een citaat van een boze Gentse OCMW-voorzitter Geert Versnick: "Dat we in Gent vanaf de eerste dag leefloon uitkeren aan Roma, is manifest onjuist. Door te verklaren dat men in Gent vanaf dag één onmiddellijk leefloon krijgt, verspreidt hij niet alleen pertinente leugens, maar maakt hij de situatie erger dan het al is. Er heeft tot op heden nog geen enkel EU-burger vanaf de eerste dag leefloon ontvangen en zeker niet met een toeristenvisum!"

In Gent dient men eerst in het bezit te zijn van een bijlage 19, als bewijs dat er een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden is gebeurd bij het gemeentebestuur. Dan pas kan men bij het OCMW een aanvraag tot steun indienen. Het OCMW doet vervolgens een onderzoek

naar de behoefte en het effectief verblijf in Gent. Pas als daaruit blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan, komt men in aanmerking voor leefloon. De financiële steun is daarenboven niet vrijblijvend, maar gekoppeld aan een integratie- en activeringstraject. De bedoeling is dat inwijkelingen zich integreren in onze maatschappij en dat ze uiteindelijk komen tot een tewerkstelling. Het OCMW van Gent voert dit beleid niet sinds gisteren, maar al sinds 2008.

Volgens de Gentse OCMW-voorzitter was de informatie die u, minister, verstrekte tijdens het debat niet alleen onjuist, maar vergeleek u ook appels met peren door Antwerpen met Gent te vergelijken, zowel kwalitatief als kwantitatief, zowel in absolute als in relatieve termen. Eén voorbeeld: in Gent zijn er vandaag 4917 Bulgaren ingeschreven, in Antwerpen zijn dat er 1615. Dat is in verhouding tot het inwonersaantal maar liefst zes keer minder dan in Gent.

Bulgaren en Roemenen zijn EU-onderdanen. Vrij verkeer is een grondrecht voor alle Unieburgers. Ten aanzien van Unieburgers geldt bijgevolg een wettelijk vermoeden van legaal verblijf. Dat verschilt fundamenteel van de benadering van het verblijfsrecht bij derdelanders. Bulgaren en Roemenen genieten wel nog niet van een vrij verkeer van werknemers. Voor hen geldt bijgevolg een afwijkende regeling. Zij volgen dus niet de bijlage 19-procedure als ze als werknemer een verblijf van meer dan drie maanden willen. Zij kunnen enkel een verblijfsrecht krijgen als werknemer indien ze eerst over een arbeidskaart B beschikken.

Uit een antwoord op een vraag van collega Van Malderen blijkt dat in 2010 15.675 arbeidskaarten B zijn uitgereikt, waarvan 3.207 aan Bulgaren en 7.512 aan Roemenen. Samen is dat dus meer dan tweederde van alle uitgereikte kaarten. Amper 60 kaarten zouden zijn geweigerd. Het is aan de Vlaamse Regering om hierop controle uit te oefenen.

De Gentse burgemeester Termont stelde recent dat met deze inwijking ook heel wat fraude gepaard gaat. Minister, tijdens de plenaire zitting deelde u mee dat deze mededeling van de Gentse burgemeester u heeft aangezet om een brief te schrijven aan de procureur-generaal – ik neem aan van het rechtsgebied waaronder Gent ressorteert – om hier prioritair aandacht aan te besteden.

Minister, ofwel heeft de ene, ofwel heeft de andere gelijk. Ik ga ervan uit dat de voorzitter van het OCMW van Gent gelijk heeft. Geeft u toe dat u verkeerd was toen u beweerde dat het OCMW van Gent vanaf de eerste dag aan Bulgaren een leefloon uitkeert? Hoe rechtvaardigt u uw vergelijking tussen Antwerpen en Gent, terwijl u beter dan wie ook moet weten dat de feitelijke situatie in beide steden totaal verschillend is? Kunt u een uitleg geven over het verschil in aanpak tussen Antwerpen en Gent, gegeven het feit dat beide steden dezelfde regelgeving moeten respecteren? Als u samen met burgemeester Termont overtuigd bent van het feit dat er veel fraude in het spel is, hoe verklaart u dan dat het aantal weigeringen van een arbeidskaart B beperkt is tot een banaal aantal van 80, 60 of 90, al naargelang de bron, ten overstaan van een totaal van 15.675? Het feit dat u een brief richt aan de procureur-generaal, doet me vermoeden dat u ervan uitgaat dat er effectief een probleem van fraude is. Ook daar graag een antwoord op. Hoe verklaart u dat minister Muyters, die bevoegd is voor deze materie, klaarblijkelijk de controle zodanig organiseert dat naar alle waarschijnlijkheid iedereen ontsnapt aan de vaststelling van fraude?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, minister, collega's, ik wil graag van deze gelegenheid gebruikmaken om iedereen mijn beste wensen over te maken en een prachtig nieuw jaar toe te wensen.

Er is al veel discussie geweest over de problematiek van de Roma-migratie naar België, in het Vlaams Parlement en in de Gentse gemeenteraad. Ik ontken niet dat het een heel complex probleem is met vele aspecten.

Iedereen weet dat EU-burgers het recht hebben om een vraag te stellen tot inschrijving. Blijkbaar hebben gemeenten en steden daarin weinig of geen beoordelingsvrijheid. Deze ochtend heb ik staatssecretaris Wathelet in dat verband ondervraagd. Hij heeft geantwoord dat als een persoon een aanvraag indient voor inschrijving, de stad of de gemeente die aanvraag moet aanvaarden.

Een tweede punt gaat over het leefloon. Staatssecretaris Wathelet bevestigde dat het iedereen vrij staat een aanvraag tot leefloon te doen, maar dat het geen recht is. Je kunt zeggen dat er een verschil is tussen appels en peren, daarover kan worden gediscussieerd. De situaties van Antwerpen en Gent zijn niet volledig dezelfde, maar de cijfers liegen niet. De cijfers van OCMW-steun die wordt uitgereikt aan EU-burgers tonen dat in Antwerpen in januari 2008 256 leeflonen worden uitgereikt, en in Gent 241. Het startsaldo in januari 2008 is dus relatief gelijklopend. Een jaar later is het Antwerpse cijfer gelijk, namelijk 255, terwijl dat in Gent verdubbeld is naar 508. Voor de burgers van buiten de EU blijven de cijfers stabiel, zowel voor Gent als Antwerpen. Weer een jaar later, in januari 2010, is het cijfer voor EU-burgers in Antwerpen 270 en in Gent 881. Mijn wiskunde is niet zo goed maar dat is een verdriedubbeling. Antwerpen blijft relatief gelijk, Gent stijgt enorm, met meer dan het driedubbele. In september 2010 is het cijfer voor Antwerpen 249, en voor Gent 984. Voor Gent is dat maal 4. Antwerpen blijft stabiel.

Wat is de reden? Ik ken ze ook niet, maar als we het hebben over niet-EU-burgers, blijft alles stabiel. In Antwerpen zijn het er ongeveer 1500 en in Gent 850. Als het om EU-burgers gaat, krijgen we een verviervoudiging in Gent alleen. Is dat de fout van Gent? We moeten de fout bij iemand leggen natuurlijk. Blijkbaar is Gent toch iets soepeler in het uitkeren van een leefloon dan Antwerpen. De cijfers liegen niet, ze tonen me dat.

De vraag is of Gent al dan niet een leefloon geeft vanaf dag één. Ik weet alleen dat in Gent de aanvraag om een leefloon te krijgen, in aanmerking wordt genomen vanaf het moment dat de persoon, een EU-burger, dus ook een Roma, een aanvraag doet tot verblijfsrecht. Dat is gewoon een vaststelling, daar kunnen we weinig aan toevoegen.

Over de vraag van de mensen uit het veld om meer bemiddelaars in te zetten alsook brugfiguren, kan ik weinig zeggen omdat ik die situatie te weinig ken. Ik weet wel dat als je meer mensen inzet op het veld om lokale besturen te ondersteunen – wat op zich geen slecht idee is –, je dan pas een aanzuigeffect zou genereren. Willen wij dat? Dat moeten we vooraf zeer goed bekijken. We moeten goed bekijken wat we willen. De kern van het probleem is het volgende. Er is grote armoede in Midden- en Oost-Europa. De vraag is of wij dat probleem daar moeten gaan oplossen. Ik denk het niet.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Voorzitter, mijn vraag om uitleg van december werd omgezet in een actuele vraag. Op een aantal zaken is natuurlijk al een antwoord gegeven, maar uiteraard zijn niet alle punten aan bod kunnen komen tijdens het plenaire debat dat we met verscheidene collega's hebben gevoerd in het Vlaams Parlement.

De minister heeft begin december aangekondigd dat de werkgroep wellicht op het einde van de maand bijeen zou komen. Minister, is die inderdaad bijeengekomen? Zijn er al resultaten bekend? Is er al een werkpiste of een model uit voortgekomen? Mijn cruciale opmerking in december was dat tegenover het hele plan geen budget, geen personeel stond en dat het grotendeels een kader, een op dat moment nog lege doos, was die nog moest worden ingevuld. Hoe zal die doos de volgende maanden gevuld worden, zodat er resultaten worden geboekt? Want dat is toch het belangrijkste punt. De resultaten moeten er zijn voor de lokale besturen. Dat moet de invalshoek zijn vanuit Vlaanderen: het ondersteunen van die lokale besturen die met een probleem worden geconfronteerd. Uit de cijfers van mevrouw Stevens blijkt dat het probleem zich niet overal in dezelfde mate voordoet.

Minister, in welke mate zal de werkgroep van de Vlaamse administratie samenwerken met de federale overheid om zaken als zwartwerk, fraude, mensensmokkel, illegaal verblijf aan te pakken? Voor veel zaken zijn we niet bevoegd, maar het gaat wel om problemen die samenhangen.

Zal de Vlaamse Regering in het kader van dit plan al dan niet stappen ondernemen, in overleg met zowat iedereen – de lokale besturen, de federale overheid, de overheden in de herkomstlanden – om Roma, die hier in een precaire situatie zijn terechtgekomen, eventueel te ondersteunen om terug te keren naar het land waar ze vandaan komen? Maakt dat ook deel uit van de aanpak van de problematiek?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Voorzitter, minister, collega's, ook van onze kant wens ik u het beste voor het nieuwe jaar.

Ik zal de vragen die al werden gesteld natuurlijk niet herhalen. Toch sluit ik me graag aan bij de vraag van de heer van Rouveroy over het leefloon in Gent en of het al dan niet vanaf dag één wordt toegekend. Minister, u hebt er minstens tot twee keer toe de nadruk op gelegd in de plenaire vergadering in het Vlaams Parlement en gezegd dat daar de fout ligt. Ik zou graag hebben dat dat nu eens wordt uitgeklaard en dat we duidelijkheid krijgen over hoe het nu zit.

Voorzitter, collega's, ik heb nog een tweede bedenking. Toen de verdragen werden goedgekeurd waarbij Roemenië en Bulgarije tot de Europese Unie toetraden, was er één fractie die een aantal bedenkingen en kritische kanttekeningen maakte, onder meer vanwege het nakende vrije verkeer van personen, en dat was de mijne. We vroegen toen of dat niet wat vroeg was. In de 'euroforische' stemming die er toen heerste, werd dat afgedaan als net geen xenofobe praat. Nu zien we wat de eventuele gevolgen zijn van een te snel toetreden van een aantal landen die op een aantal maatschappelijke domeinen nog niet op het niveau staan van het westen, of nog niet in de buurt komen. Zo worden migratiestromen gecreëerd. Minister, welke conclusies trekt u of de Vlaamse Regering uit de wijze waarop Roemenië en Bulgarije zo snel, zonder al te veel beperkingen, zijn kunnen toetreden tot de Europese Unie? In de toekomst gaat het om de toetredingsdossiers van onder meer Servië, Macedonië en Bosnië, waar ook nogal wat mensen van de Roma-gemeenschap leven. Laten we de conclusies trekken uit wat we nu hebben meegemaakt.

Minister, ik weet wel dat u er niet bevoegd voor bent, maar de visumplicht is, als ik me niet vergis, afgeschaft in het Europees Parlement. Iedereen heeft daar toen voor gestemd, ook uw partij. Er was maar één fractie die toen voorbehoud heeft gemaakt en tegen heeft gestemd, en dat was de mijne.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Voorzitter, collega's, minister, ik zal niet alles herhalen, maar ik zou toch graag hebben dat twee zaken worden verduidelijkt. Ik heb zo het gevoel dat in de discussie over Roma in Antwerpen, maar vooral in Gent een partijtje zwartepieten wordt gespeeld tussen het lokale bestuur en de Vlaamse overheid. De mensen, de burgers, de Gentenaars hebben daar geen boodschap aan. Er moet dringend werk worden gemaakt van een aantal zaken. Die zaak over de leeflonen moet inderdaad worden uitgeklaard.

De burgemeester zegt dat een groot deel van het probleem ligt in de inschrijving van mensen op een bepaald adres. Minister, zult u met uw collega's de nodige initiatieven nemen om dat te voorkomen? Het kan immers niet zijn dat mensen, families, meerdere families op één adres worden gedomicilieerd.

Ten slotte zou ik graag weten of die leeflonen inderdaad vanaf de eerste dag worden toegekend. Dat wordt gerelativeerd door de burgemeester, die zegt dat er zoveel zijn en dat zoveel wordt uitgekeerd. Als we naar Antwerpen kijken, dan zien we dat er daar ook heel

veel zijn. Er klopt dus iets niet. Die verhoudingen kloppen niet. Minister, ik zou graag weten wat de juiste cijfers zijn en hoe we een en ander in perspectief moeten plaatsen.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, ook ik wens u een gezond en gelukkig jaar, met ook wat politieke spanning. Dat hoort nu eenmaal bij onze job. Het democratische debat behoort daar ook toe. Met betrekking tot deze materie wil ik dat zeker niet uit de weg gaan.

Er zijn heel veel vragen gesteld. Dat maakt het misschien wat moeilijker om de antwoorden te concentreren op de hoofdpunten. Ik zal dat proberen te doen. Tegelijkertijd zal ik ook trachten antwoord te geven op zoveel mogelijk, soms gedetailleerde vragen in de hoop dat we ons samen kunnen concentreren op wat echt belangrijk is in deze aangelegenheid. Ik zou niet zo ver durven te gaan als de heer Roegiers, die stelt dat dit wellicht het belangrijkste beleidsthema is dat ik als minister van Inburgering op mijn bord krijg. Ik ben het wel met hem eens dat het een uiterst belangrijk thema is. Mijnheer Roegiers, uitgerekend voor de stad waar u vandaan komt, is het een heel prangende materie. We hebben al gezegd dat de burgemeester van Gent een noodkreet heeft geslaakt. Voor ons is het zaak om te proberen het onderwerp objectief te bekijken en te kijken waar de problemen zitten.

Het is niet mijn belangrijkste thema, wel een van de heel belangrijke. Wat ik wil proberen, is, net zoals in Nederland, te voorkomen dat we de fouten begaan die gemaakt zijn ten aanzien van de migratie uit de derde landen. We hebben te maken met de MOE-migratie, een recent fenomeen. Ik denk dat niemand in het begin had ingeschat welke proporties dat kon aannemen. Op een aantal plaatsen is het probleem heel groot, met alle gevolgen van dien: integratieproblemen, kleine en grote criminaliteit enzovoort. Ik verwijs nogmaals naar het interview van burgemeester Termont in Het Nieuwsblad. Ik heb er al uit geciteerd. Het is zaak alles in kaart trachten te brengen.

Ik ben hierin absoluut niet de enige speler. Niet dat ik de enige speler ben als het gaat om inburgering en integratie, maar in deze materie is er een keten waarin minstens vier niveaus zouden moeten kunnen optreden, en dan liefst gecoördineerd, liefst allemaal in dezelfde richting. Daar zijn we nog niet aan toe. Onder andere het punt van de verschillende aanpak door twee van onze grootste steden op het vlak van de leefloonproblematiek is belangrijk. Ik heb dat ook al gezegd in de plenaire vergadering. Dat is een punt waarop we moeten afstemmen met Vlaanderen, de lokale overheid, de federale overheid, Europa. Ik kom daar straks nog op terug. In die zin sluit ik me aan bij wat de heer Yüksel heeft gezegd.

In de plenaire vergadering heb ik ook geen oordeel uitgesproken. Sommigen onder u zullen dat ook wel genoteerd hebben. Ik heb toen gezegd dat ik niet oordeel over die verschillende aanpak. *(Opmerkingen van de heer Sas van Rouveroij)*

Mijnheer van Rouveroij, ik heb u ook niet onderbroken daarnet. Als u het niet eens bent met wat ik zeg, mag u dat gerust doen. Als u het hebt over "melk en honing", dan verwijs ik naar wat ik heb gezegd: "Als men van honger en ellende naar 900 euro gaat, komt men inderdaad in het land van melk en honing terecht. Dat gaan we met of zonder persbericht niet veranderen." Men heeft me trouwens gesignaleerd, ik weet niet of het waar is, dat in de week voor we de discussie hebben gevoerd in de plenaire vergadering, er nog eens drie volle bussen met Roma waren toegekomen in Gent.

Ik ben niet de enige die dat probleem aankaart. De burgemeester zegt uitdrukkelijk dat er filières zijn, dat er misbruiken zijn, dat er maffieuze toestanden zijn. Hij zegt zelfs letterlijk dat mensen worden afgeperst. Als ze een leefloon krijgen, moeten ze tot 25 percent ervan afstaan aan die filières. Ik weet dus wat ik heb gezegd. Ik blijf er ook bij.

Mijnheer van Rouveroij, ik kom straks terug op het punt van het toekennen van een leefloon vanaf de eerste dag. Ik ben het echter eens met de heer Yüksel dat het ons niet vooruit helpt de zwartepiet door te spelen. Ik stel vast dat er een zeer belangrijk verschil in aanpak is tussen

de twee grootste steden die geconfronteerd worden met deze problematiek. Dat alleen al is een punt dat uitgeklaard moet worden. Ik weet het, het gaat om de interpretatie van een federale wetgeving. Maar het is niet onbelangrijk dat we ons ook daarover buigen. Op dat moment heb ik in de plenaire vergadering gezegd dat ik daarover niet oordeelde. Ik heb dat gezegd in antwoord op een actuele vraag. Dan kan men niet zo diep op de zaken ingaan.

Collega's, een van de zaken die worden aangekaart, heeft betrekking op het budget. Ik wil er gerust op ingaan. Het zou beter zijn dat we inhoudelijk spreken over wat we met die werkgroep, met onze beleidsdomeinen kunnen doen en wat we horizontaal en verticaal kunnen doen. Uiteraard is het budget daarbij niet onbelangrijk. Ik vertel u niets nieuws als ik zeg dat er geen extra budgetten voor die problematiek zijn in Vlaanderen. Dat betekent niet dat er geen middelen of mensen worden ingezet. De aanspreekpunten 'Midden- en Oost-Europese migratie/Roma' worden in elk van de beleidsdomeinen aangeduid. Dat zijn medewerkers, personeelsleden van de Vlaamse overheid die hun expertise inbrengen en die ter beschikking staan voor die problematiek. Er is ook een secretariaat met een medewerker van het Agentschap voor Binnenlands Bestuur. Er wordt uiteraard gewerkt binnen de budgetten die er vandaag zijn.

Voor de diverse acties zijn er geen extra budgetten. Geheel binnen de lijn van de '10 Common Basic Principles on Roma Integration' van de Europese Unie is het de bedoeling dat we de acties uitvoeren binnen de bestaande structuren. Dat is ook evident, want de aanpak is er precies op gericht te kijken wat we specifiek zullen doen met betrekking tot die problemen in onderwijs, welzijn, huisvesting enzovoort. Deze regering heeft uit noodzaak een heel strikt budgettair beleid. Het is dus zaak dat we ook die dingen aanpakken binnen de bestaande structuren. Mevrouw Stevens heeft gezegd dat men moet oppassen met het inzetten van extra middelen, van extra mensen, van brugfuncties, ook al zijn er specialisten die daarvoor pleiten. Ik kom daar straks op terug. Maar er zijn ook mensen die zeggen dat dit een aanzuigeffect teweeg kan brengen. In elk geval is het zo dat van bij de start van de werkgroep, die inderdaad al is bijeengekomen, werd uiteengezet dat er rechten en plichten zijn. De klemtoon is dat wie hier komt, wie hier effectief woont, zijn verantwoordelijkheid moet nemen, zich moet integreren, ervoor moet zorgen dat zijn kinderen school lopen, zelf moet werken enzovoort.

De Inspecteur van Financiën heeft in zijn advies ook gezegd dat ervoor moet worden gezorgd dat expertise wordt gedeeld. Er zijn goede praktijken op het terrein in een aantal steden, bij een aantal verenigingen. Vaak worden ze te weinig gedeeld in die werkgroep. In die horizontale aanpak kunnen we dat doen, kunnen we de expertise delen. Het is uiteraard de bedoeling dat we de knelpunten die we detecteren, de suggesties die we hebben, de beleidsideeën die er zijn, ook delen met de lokale besturen, die trouwens deel uitmaken van de werkgroep. Dat is belangrijk. Het is de eerste keer dat we dat horizontaal en verticaal doen. We zullen die ook delen met de federale overheid, met Europa. Als we het dan toch over het budget hebben, is een van de opdrachten van de werkgroepen te kijken of er Europese fondsen kunnen worden ingezet in deze materie. Er zijn geen extra fondsen voor Roma, maar er is onder andere het Europees Sociaal Fonds (ESF). Het is zaak te kijken of er binnen die bestaande fondsen van de Europese Unie middelen vrijgemaakt kunnen worden.

Mijnheer Keulen, de acties gaan breder dan het beleidsdomein Inburgering en Integratie. Iedereen weet trouwens dat het niet is omdat mensen een doelgroep vormen, dat er een verplichting is. Het gaat hier over een doelgroep, maar niet over verplichte inburgeraars. Het zijn EU-burgers. We kunnen ze dus niet verplichten in te burgeren of een inburgeringscursus te volgen, tenzij het kan gebeuren in combinatie met het leefloon.

Ik heb aan het College van Ambtenaren-Generaal (CAG) gevraagd om enerzijds in kaart te brengen welke acties er nu al bestaan die de integratie van migranten uit Midden- en Oost-Europa bevorderen, en anderzijds om op korte termijn acties voor te stellen om tegemoet te komen aan de verhoogde instroom en te zien of we op een of andere manier een

gecoördineerd beleidsplan kunnen ontwikkelen. Die acties zijn nog niet gevalideerd of doorgepraat. De werkgroep is een eerste keer bijeengekomen en heeft een aantal zeer praktische afspraken gemaakt, die ook effecten zullen hebben. Hij is er echter nog niet inhoudelijk op ingegaan. Dat zal gebeuren tijdens de volgende vergaderingen. Er zijn een aantal acties voorgesteld, waarop ik nog niet verder kan ingaan. Ze moeten gecoördineerd worden. In elk geval wil ik beklemtonen dat van meet af aan is afgesproken dat er op een geïntegreerde manier wordt gewerkt, dat er een transversaal beleid wordt gevoerd en dat er een goede overeenstemming is met de betrokken lokale overheden.

In de werkgroep zijn in eerste instantie de aanspreekpunten vertegenwoordigd afkomstig uit de diverse beleidsdomeinen of Vlaamse agentschappen: het Agentschap voor Binnenlands Bestuur; Kind en Gezin; Onderwijs en Vorming; het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin; Werk en Sociale Economie; Diensten voor het Algemeen Regeringsbeleid; Internationaal Vlaanderen; Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed; en een vertegenwoordiger van mijn kabinet. Om de Vlaamse aanpak af te stemmen op de lokale noden zijn ook vertegenwoordigd: de steden Gent, Antwerpen en Sint-Niklaas, en de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG). Vanwege hun ervaring en de opdrachten in het kader van het integratiebeleid zijn vanuit deze sector volgende organisaties betrokken: het Minderhedenforum; de Foyer vzw; het Vlaams Minderhedencentrum (VMC). Ook het Vlaams Netwerk van verenigingen waar armen het woord nemen is vertegenwoordigd vanwege de nood aan afstemming met het Vlaams Actieplan Armoedebestrijding. De installatievergadering van de MOE-werkgroep vond plaats op 21 december van vorig jaar. De werkgroep, die dus een zestiental leden telt en in principe vier keer per jaar samenkomt, zal opnieuw bijeenkomen op 15 februari 2011.

Eerst en vooral is beslist om een manier van communiceren, van het leggen van contacten tussen lokale overheden, tussen de betrokkenen en de Vlaamse overheid te organiseren. De werkgroep heeft ervoor geopteerd dat via één centraal punt te doen om te vermijden dat die steden aan elk van de beleidsdomeinen, naar elk van de agentschappen telkens apart hun opmerkingen, hun vragen, hun voorstellen moeten bezorgen. We gaan er ook van uit dat dat meestal voorstellen, vragen en opmerkingen zullen zijn die niet één specifiek punt aanbelangen. Er is dus afgesproken dat het VMC een centrale rol wordt toebedeeld. Het VMC zal instaan voor de dispatching van de vragen en voorstellen, en ze verspreiden binnen de diverse beleidsdomeinen. Het zal dus zeggen dat een punt behandeld moet worden door Welzijn en een ander door Onderwijs of Huisvesting. Het zal ook terugkoppelen. Lokale besturen kennen het VMC. Ze doen nu al een beroep op de juridische helpdeskfunctie van het VMC en zijn ermee vertrouwd.

Belangrijk is ook dat we door die centralisering er hopelijk in zullen slagen om een breder beeld te krijgen. Daardoor is het niet zo dat een bepaalde materie bij Onderwijs bijvoorbeeld niet wordt teruggekoppeld. Als het VMC de zaken centraliseert, kan in kaart worden gebracht wat de problemen zijn die samenhangend zijn. Dat kan ertoe leiden dat de MOE-werkgroep vanuit het geheel van zaken die binnenkomen uit de diverse beleidsdomeinen, kan komen tot een geïntegreerde aanpak.

Zoals ik al zei is van meet af aan gesteld dat het een verhaal is van rechten en plichten: wie hier legaal verblijft, moet de taal leren, moet werken of daartoe bereid zijn en moet deelnemen aan deze samenleving. Dat is de aanpak die daar is afgesproken.

Mijnheer Roegiers, zoals ik al zei, is een aantal steden vertegenwoordigd. De lokale signalen zullen de basis vormen voor de acties die door de werkgroep zullen worden opgesteld. De lokale besturen zullen ondersteuning krijgen van de verschillende beleidsdomeinen voor de diverse knelpunten waarmee ze geconfronteerd worden. Op vlak van informatie- en expertise-uitwisseling kan het effect snel voelbaar zijn. Voor meer ingrijpende acties is vanwege de complexiteit van de problematiek meer tijd nodig.

Het gaat over een veelheid van bevoegdheden, maar ook over een veelheid van bestuurs-niveaus, namelijk het lokale, het Vlaamse, het federale en het Europese niveau. Voor een aantal acties zal dus ongetwijfeld overleg nodig zijn met de federale overheid en met Europa. Ik verwijs in dit verband naar het Urbiscoopinitiatief van het Secretariaat-Generaal van de Benelux. Ook daar is beslist om een initiatief ter zake te nemen. Het is een samenwerkings-initiatief over het stedelijk beleid binnen de Benelux en de aangrenzende regio's. Het thema 'Onverwachte en moeilijk beheersbare instroom van inwijkelingen uit Midden- en Oost-Europa in de steden van de Benelux en aangrenzende regio's' werd door de deelnemers van Urbiscoop als een van de prioritaire thema's naar voren geschoven. Het probleem leeft niet alleen bij ons, het stedenverband van de hele Benelux heeft gezegd dat het een prioriteit is en het wil daarin samenwerken om te vermijden dat er een overloopsysteem of 'waterbedeffect' plaats heeft, waarbij het probleem wordt verplaatst van de ene stad naar de andere. Men wil komen tot een gezamenlijke afstemming en aanpak. Er zal ook worden bekeken in hoeverre onze MOE-werkgroep kan samenwerken met het initiatief op Benelux-vlak. Morgen is daarover een vergadering gepland met de betrokken verantwoordelijken.

Zoals ik heb meegedeeld in de plenaire vergadering, roep ik een Interministeriële Conferentie bijeen over het thema van Midden- en Oost-Europese migratie in de loop van de komende weken. Dat moet worden afgestemd met de andere betrokken ministeries. Met ons coördinatieplatform willen we ten overvloede ook verticaal afstemmen met de lokale overheden en met de federale overheid.

Mijnheer Roegiers, de commissie Integratiebeleid wordt nog begin dit jaar geïnstalleerd. Dat staat zo in het besluit van de Vlaamse Regering van 12 november 2010. Het actieplan integratie wordt opgesteld binnen de werkzaamheden van de commissie Integratiebeleid. Ik geef opdracht om het actieplan zo snel mogelijk op te stellen. De MOE-werkgroep zal op termijn worden ondergebracht binnen de commissie Integratiebeleid. In afwachting hiervan zal de MOE-werkgroep als ad-hocwerkgroep functioneren. Het zou onzinnig zijn om daar nu verdere stappen in te nemen.

Collega's, ik kom tot de problematiek van de lokale bevoegdheden over de leefloon-problematiek, die de gemeederen beroert. Het plan is er gekomen op vraag van de lokale besturen, meer specifiek als gevolg van de noodkreet van de Vlaamse steden en gemeenten, en meer bepaald van de stad Gent. Die noodkreet is hier al diverse keren aan bod gekomen. Het was niet evident om daar een antwoord op te vinden. Hoe meer je met de problematiek bezig bent, hoe meer je ziet dat hier een ketenaanpak noodzakelijk is en dat de Vlaamse overheid absoluut niet over alle sleutels en alle bevoegdheden beschikt om hierin actie te ondernemen.

Het eerste doel van ons plan is afstemming, coördinatie en een gezamenlijke aanpak. Dat is het novum van de aanpak: horizontaal en verticaal. Het is evident dat de lokale besturen, los hiervan, binnen hun bevoegdheden bepaalde maatregelen kunnen nemen. Op het vlak van de veiligheid bijvoorbeeld heb ik het over de controle van de kleine criminaliteit die burgemeester Termont aanhaalt in het interview waar ik al naar heb verwezen. Hij noemt het hardnekkige overlast: afval, geluidsoverlast, onaangepast wonen en dergelijke meer. Sommige problemen vergen dat je er de hand aan houdt, controle op doet met de lokale politie en duidelijk maakt welke normen er bij ons bestaan om te kunnen samenleven met je burens en andere stadsbewoners. Hij heeft het ook over het kraken van panden, problemen van huisvesting en dergelijke meer. Er moet een heel goede samenwerking zijn tussen het stedelijk beleid en de inspectie wonen, die daarin kan optreden. Er zijn echter toestanden die niet kunnen worden getolereerd. Ik citeer uit het interview: "Als bovendien transitwoningen (bedoeld voor mensen die uit hun huis worden gezet), chirolokalen en woningen van de Bijzondere Jeugdzorg worden gekraakt, is dat een groot probleem. Velen weten zeer goed dat zij zich ook in een kraakpand kunnen laten domiciliëren, wat mee kan leiden tot een verblijfsdocument." U moet dat interview lezen om te zien dat het probleem groot is. Het is een socialist die het zegt. Ik ben iemand die solidair wil zijn, maar we zijn aan de grenzen

gekomen van wat mogelijk is. Zo interpreteer ik ook die noodkreet. Die man zegt tegelijkertijd dat als we erin slagen om de instroom in te dijken, hij echt werk wil maken van die integratie en hij is daar optimistisch over. Op Vlaams vlak kunnen wij wie hier legaal verblijft, helpen.

Een aantal zaken kunnen op lokaal vlak gebeuren. Op de verblijfspapieren kan in de mate van het mogelijke worden toegezien door een gemeente.

Ik kom tot de problematiek van de leeflonen. Iedereen weet dat ten aanzien van wie hier minder dan drie maanden verblijft, de twee grote steden Antwerpen en Gent een verschillend beleid voeren. Dat is niet altijd zo geweest. In oktober 2009 heeft Gent daarin een andere beslissing genomen en een koerswijziging gemaakt. Voor zover ik ben geïnformeerd, voerden Gent en Antwerpen tot oktober 2009 een gelijklopend beleid op dat vlak.

De OCMW's beschikken over een beleidsautonomie in het al dan niet toekennen van leefloon. Hier is er een verschil in de beleidskeuze van de twee grote steden. Ik voeg er meteen aan toe dat de beleidskeuze van Gent onderschreven wordt door de VVSG, terwijl Antwerpen die beleidskeuze niet onderschrijft, naar mijn aanvoelen terecht. Er is een verschil tussen de Europese richtlijnen, de vreemdelingenwetgeving en de RMI-wet (Recht op Maatschappelijke Integratie), de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gent beroept zich op de RMI-wet, terwijl de Europese richtlijn en de vreemdelingenwetgeving er precies toe leiden dat je aan iemand die hier voor minder dan drie maanden is, geen leefloon toekent.

We hebben hier dus te maken met het vrij verkeer van personen. Dat betekent dat je, ook zonder visum, tot drie maanden in een land van de Europese Unie kunt verblijven zonder problemen. Daarvoor bestond vroeger het toeristenvisum. Nu moet je er geen visum meer voor hebben. Het is verblijven als toerist in een ander land. Als iemand van ons voor drie maanden naar Frankrijk, Spanje of eender welk land van de EU gaat, kan hij daar als EU-burger binnen zonder verdere verplichtingen. Dat is een toeristenverblijf en dat is gelimiteerd tot drie maanden. Dat is het uitgangspunt van de Europese richtlijn.

EU-onderdanen die een verblijfsrecht van langer dan drie maanden willen, moeten aan bepaalde voorwaarden voldoen. Het recht van verblijf is na drie maanden niet meer automatisch. De EU-burgers moeten ofwel als werknemer of als zelfstandige een economische activiteit uitoefenen; ofwel over voldoende bestaansmiddelen beschikken en een ziektekostenverzekering hebben om te voorkomen dat de burger tijdens zijn verblijf ten laste komt van de bijstandsregeling van het gastland; ofwel een opleiding volgen in de hoedanigheid van student alsook over voldoende bestaansmiddelen beschikken en een ziektekostenverzekering hebben om te voorkomen dat de student tijdens zijn verblijf ten laste komt van de bijstandsregeling van het gastland; ofwel familielid zijn van een burger van de EU die onder een van bovengenoemde categorieën valt.

Met andere woorden: een EU-burger mag langer dan drie maanden in een EU-land verblijven als zij of hij ofwel werkt, ofwel voldoende eigen middelen van bestaan heeft. Een rentenier mag naar Spanje trekken en daar blijven wonen als hij over voldoende middelen van bestaan beschikt en geen beroep doet op de bijstand, maar in zijn eigen bestaan voorziet. Dat kan perfect binnen de EU. Een EU-burger mag niet langer dan drie maanden in een EU-land verblijven als zij of hij van de bijstand leeft in het gastland.

De Vreemdelingenwet en de EU-richtlijn zijn ook duidelijk over de voorwaarden waaraan een EU-burger moet voldoen om zijn verblijfsrecht te behouden. Intrekking van het verblijfsrecht van een EU-burger kan niet zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. De richtlijn preciseert ook in welke gevallen de werkloze EU-burger de status van werknemer of zelfstandige behoudt en dus ook haar of zijn verblijfsrecht. Arbeidsongeschiktheid als gevolg van ziekte of ongeval lijkt evident. Iemand die hier legaal aan het werk is en wordt getroffen door een arbeidsongeval, geniet

verder van onze arbeidsrechtelijke zekerheid. Dat is ons socialezekerheidssysteem. Hij bevindt zich, na ten minste één jaar gewerkt te hebben, in naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst ingeschreven. Als iemand na één jaar werk onvrijwillig in de werkloosheid komt, valt hij nog onder de toestemming om hier te blijven. Hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende ingeschreven. In dit geval blijft hij de status van werknemer ten minste zes maanden behouden. Hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van de status van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Het lijkt mij bijzonder duidelijk dat wie niet onder één van bovenstaande categorieën valt, dan ook zijn status als werknemer, zelfstandige of werkzoeker verliest en dus ook zijn verblijfsrecht. Dat is de Europese richtlijn. Onze Vreemdelingenwet zet die om in intern Belgisch recht.

Wie hier langer dan drie maanden wil verblijven, moet binnen drie maanden na zijn aankomst bij de gemeente een verklaring van inschrijving aanvragen. Ik licht die procedure ter verduidelijking toe. Op voorlegging van het bewijs van het EU-burgerschap zal de gemeente de EU-burger onmiddellijk, zonder voorafgaande woonstcontrole, inschrijven in het wachtregister en levert het de fameuze bijlage 19 af, namelijk een aanvraag van een verklaring van inschrijving. Zodra uit de controle van de reële verblijfplaats blijkt dat de EU-burger daadwerkelijk woont op het grondgebied van de gemeente, schrijft de gemeente de EU-burger in het vreemdelingenregister in. Van een aantal EU-burgers kan de gemeente het verblijfsrecht zelf erkennen, zonder tussenkomst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het gaat om verschillende gevallen: EU-werknemers, EU-zelfstandigen, economisch niet-actieve EU-burgers. In deze gevallen levert de gemeente onmiddellijk een ‘verklaring van inschrijving’ af in de vorm van een elektronische E-kaart. Deze kaart heeft in principe een geldigheidsduur van vijf jaar, tenzij de EU-burger aangeeft voor een kortere periode dan vijf jaar in België te zullen blijven. In dat geval heeft de kaart een geldigheidsduur die de betrokkenen zelf aangeeft.

Belangrijk is te onthouden dat wie hier langer dan drie maanden wil verblijven, binnen de drie maanden na aankomst bij de gemeente, dus de periode dat men hier is als toerist in het kader van het vrije verkeer, de verklaring van inschrijving aanvraagt, namelijk de fameuze bijlage 19. Die is cruciaal en wordt door het OCMW van Gent gebruikt als aanknopingspunt.

Een arbeidskaart B is de arbeidskaart voor arbeidsmigranten. Dat kan in dit geval voor Roemenen en Bulgaren nog altijd alleen maar voor de knelpuntberoepen. Ze krijgen een arbeidskaart B, die geldig is gedurende maximum twaalf maanden, maar wel verlengbaar, voor één welbepaalde functie bij één welbepaalde werkgever. Wie na drie maanden een verblijfsstatuut op basis van arbeid in loondienst wil krijgen, heeft een arbeidskaart B nodig. Die arbeidskaart B wordt afgeleverd door het Vlaamse Gewest op basis van een aanvraag door een werkgever. Er volgt dan ook een arbeidsmarktonderzoek.

Met een arbeidskaart B kan een EU-burger geen E-kaart krijgen, maar wel een A-kaart: dat is een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor één jaar. Na één jaar moet de loondienst opnieuw geëvalueerd worden. Nadien kan de EU-burger een verblijfstitel voor onbepaalde duur krijgen.

Voor de exacte cijfers verwijs ik naar het antwoord van minister Muyters dat hij deze week donderdag zal geven op een vraag van de heer van Rouveroi. Uit de meest recente cijfers die ik heb gekregen van het kabinet-Muyters blijkt dat in 2010 ongeveer 18.000 arbeidskaarten B werden uitgereikt. Iets meer dan de helft betrof een tweede aanvraag, dus van mensen die hier al langer dan een jaar aan het werk zijn, en iets minder dan de helft betrof een eerste aanvraag. Dat waren er 8.526. Uit die cijfers blijkt ook dat Roemenen en Bulgaren goed zijn

voor 67 procent van de uitgereikte arbeidskaarten B. Ik stel vast dat 1181 aanvragen voor een arbeidskaart B werden geweigerd, waarvan 338 voor Roemenen en Bulgaren samen. Dat is ongeveer 13,85 procent, meer dus dan het cijfer dat u vooropstelt.

Voor vragen over de controle daarop, verzoek ik u te richten tot minister Muylers. De zaken die worden gecontroleerd door de VDAB zijn heel anders dan die door de sociale inspectie. De VDAB bekijkt of er contracten zijn, of je werkt bij iemand met een ondernemingsnummer enzovoort. De VDAB kan alleen op basis van papieren kijken of er bepaalde vermoedens van fraude zijn en dat dieper gaan onderzoeken. Ik zie dat er toch bijna 14 procent wordt geweigerd. Als er later problemen zijn, dan is dat een zaak voor de federale sociale inspectie die moet toekijken op de naleving van de sociale en de arbeidswetgeving.

Ik kom tot het probleem van het leefloon voor EU-onderdanen en hun familieleden. EU-onderdanen en hun familieleden die een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België hebben, hebben recht op dezelfde maatschappelijke dienstverlening als Belgen. Dit betekent dat deze EU-onderdanen recht hebben op leefloon wanneer ze een verblijfsrecht hebben verkregen op basis van voldoende bestaansmiddelen. Een EU-onderdaan met een aanvraag tot inschrijving bevindt zich nog in de onderzoeksfase: er is nog niet vastgesteld of zij of hij aan de voorwaarden voldoet voor een verblijfsrecht. De aanvraag tot inschrijving geeft hen zelf en hun gezinsherenigers geen recht op leefloon. EU-onderdanen met slechts een verblijfsrecht van drie maanden, bijvoorbeeld toeristen, hebben geen recht op leefloon. Ze kunnen soms wel een beroep doen op bepaalde maatschappelijke dienstverlening.

De kern van de problematiek is dat OCMW's worden geconfronteerd met onderdanen van EU-landen die naar hier zijn gekomen in het kader van het vrij verkeer van personen en aansluitend een verblijfsrecht vragen met als voorwaarde in eigen onderhoud te kunnen voorzien, en daaropvolgend financiële steun, het leefloon, aanvragen bij het OCMW. Dat is een regelrechte contradictie. Mijnheer van Rouveroy, ik ben het niet die heeft gezegd dat dit het systeem is dat in Gent wordt toegepast. In oktober is trouwens beslist dat bijlage 19 op dag één kan worden aangevraagd. Iemand is hier minder dan drie maanden. Hij vraagt onmiddellijk een bijlage 19 voor een verblijf dat langer loopt dan drie maanden. Op basis daarvan kan het OCMW Gent overgaan tot het toekennen van een leefloon. Het onderzoekt de behoeften, de bestaansmiddelen. Op basis van de RMI-wet beslist het om al dan niet over te gaan tot het toekennen van een leefloon. Ik stel alleen vast dat dat in een behoorlijk aantal gevallen gebeurt. Ik stel voor dat u toch nog eens het interview leest met burgemeester Termont. Hij zegt letterlijk: "Daarenboven krijg ik het als socialist ook niet meer uitgelegd dat mensen die nauwelijks een paar dagen in onze stad verblijven OCMW-steun kunnen ontvangen." Het is burgemeester Termont die dat zegt! Dat is dus het systeem dat wordt toegepast in Gent, gesteund door de interpretatie van de VVSG. *(Opmerkingen van de heer Marc Vanden Bussche)*

De voorzitter van het OCMW is iemand van Open Vld. Ik wil hier niet een spelletje zwartepiet spelen. Ik zeg dat het OCMW van Gent zich daarbij beroept op de RMI-wet. Het wordt daarin gesteund door de VVSG, die zegt dat die primeert op de Europese richtlijn, op de vreemdelingenwetgeving. Als men als EU-burger naar een buurland wil, dan kan dat zonder problemen voor drie maanden. Er is geen sprake van leefloon, steun, arbeidsvoorwaarden. Vanaf de eerste dag kan iemand een bijlage 19 aanvragen. Ik heb dat formulier bij. Dat kan men dan indienen bij de gemeente Gent en zeggen dat men langer dan drie maanden wil blijven. De EU-richtlijn zegt uitdrukkelijk dat wie dat wil, moet aantonen dat hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Hij moet aantonen dat hij werknemer is, een inkomen heeft of rentenier is. De bedoeling is dat men geen beroep doet op de bijstand van het land waar men dat vraagt. Dat is de EU-regelgeving. Die is ook omgezet in onze Vreemdelingenwet. Men kan natuurlijk ook zeggen dat men op basis van de OCMW-wet wel een leefloon geeft aan iemand die hier twee dagen verblijft, weliswaar na onderzoek van één, twee, drie weken naar de toestand van behoefte. De burgemeester van Gent zegt dan dat hij dat niet meer krijgt uitgelegd. We moeten dat probleem oplossen.

Wie dat beleid voert, moet niet verbaasd zijn over de gevolgen. Ik spreek me nu niet uit over de oorsprong. Er is een instroom geweest. Ik weet niet wat de factoren waren waarom die initieel groter was in Gent dan in Antwerpen. Maar er is een instroom, en die wordt groter. Ik heb ook cijfers waaruit blijkt dat de instroom vanuit Bulgarije in Gent sinds de wijziging van de beslissing eind 2009 nog eens met 300 is gestegen, van 675 naar 974. Uit Slowakije gaat die van 43 naar 207. Men hoeft niet verbaasd te zijn dat als geweten is dat er een leefloon wordt gegeven, de tamtam dan begint te werken. Ik hoop dat we die analyse gezamenlijk kunnen maken en dat we daarover gezamenlijk kunnen nadenken. Het recht op verblijf van de EU is juist gekoppeld aan het niet ontvangen van bijstand – ik heb het u letterlijk voorgelezen – en het kunnen voorzien in zijn eigen bestaansmiddelen.

Het gaat hier over een beleidskeuze. Het OCMW van Gent zegt dat het dat niet moet signaleren aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dat er een recht op privacy is enzovoort. Dat is niet de kern van de vraag. De kern van de vraag is of men als OCMW op basis van de RMI-wet een leefloon toekent, terwijl het Europese recht net stelt dat vrij verkeer geen recht op het leveren van bijstand inhoudt. Gedurende die drie maanden moet men zijn plan trekken. Men is er dan als toerist.

Dat is ook de interpretatie van Antwerpen. Het uitgangspunt van Antwerpen is dat een burger van de Unie met een verblijfsrecht van maximaal drie maanden een toerist is en geen recht heeft op maatschappelijke integratie. Ik weet dat Gent het leefloon ook koppelt aan een inburgering. Maar dat is juist niet de bedoeling. We moeten ons toch niet focussen op iemand die drie maanden in een ander land gaat wonen om in te burgeren! Ze komen als toerist. Als ik drie maanden in Spanje ga wonen, moet ik toch geen inburgeringscursus volgen! Ik ben daar als toerist. Niemand haalt het toch in zijn hoofd iemand in te burgeren omdat hij hier drie maanden is. Dat is toch niet de bedoeling. Men doet dat waarschijnlijk met de beste bedoelingen. Maar wie hier maximaal drie maanden verblijft, daar moet de focus niet naar gaan. Gent stelt dat er een onderzoek naar de bestaansmiddelen gebeurt. Dat is evident. Anders kan men geen leefloon toekennen. Daarbij stelt ze dan als voorwaarde dat men moet willen inburgeren. Maar daar begint in mijn ogen de verkeerde aanpak, aangezien men zo toewerkt naar een langer verblijf.

Ik ga weer over naar de aanpak van Antwerpen. Een burger van de Unie met een verblijfsrecht van meer dan drie maanden moet blijven voldoen aan de verblijfsvoorwaarden gedurende een periode van drie jaar. Het uitgangspunt bij de behandeling van individuele dossiers is dat burgers van de Unie die zich in het kader van het vrij verkeer van werknemers in België vestigen, principieel in hun eigen levensonderhoud dienen te voorzien. Aangezien in de eerste drie jaar na het verkrijgen van het verblijfsrecht de EU-burger moet blijven voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, gaat het om een voorwaardelijk verblijf. Het OCMW van Antwerpen gaat er dan ook van uit dat enkel in uitzonderlijke situaties de aanvraag voor leefloon positief beantwoord kan worden.

Tot oktober 2009 had het OCMW Gent eveneens de gewoonte om tijdens de onderzoeksperiode voorafgaand aan de inschrijving in het vreemdelingenregister, geen steun te verlenen aan EU-burgers. Op 13 oktober 2009 heeft het OCMW Gent zijn opstelling gewijzigd. Sindsdien kunnen in Gent EU-burgers, inclusief Roemenen en Bulgaren, leefloon ontvangen zodra ze een aanvraag hebben ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden. Men kan die bijlage 19 eigenlijk vanaf dag één vragen op het stadhuis. Dan gaat men naar het OCMW, dat een onderzoek uitvoert en op basis van de toestand van behoefte een beslissing neemt. Ik was het niet die als eerste heeft gereageerd, wel de burgemeester van Gent. Wie dus de dag van haar of zijn aankomst in Gent een aanvraag indient voor een verblijf van meer dan drie maanden, kan diezelfde dag nog een leefloon aanvragen bij het OCMW.

De wijziging in die beslissing is ingegeven door de RMI-wet en OCMW-wet en weet zich gesteund door een nota van de VVSG. Het OCMW van Gent koppelt het recht op leefloon los van de verblijfswetgeving. De redenering die wordt gehanteerd, is dat de EU-burger die in

zijn levensonderhoud moet kunnen voorzien om zijn verblijfsrecht te krijgen of te behouden, geen steun kan worden geweigerd door het OCMW om de enkele reden dat hij bij zijn verblijfsaanvraag zelf heeft verklaard te zullen werken om voldoende inkomsten te hebben. Deze stelling is volledig contradictorisch. Ik ga ervan uit dat de EU-richtlijn, omgezet in de Vreemdelingenwet, primeert. Ik doe dat op basis van juridische argumenten en om beleidsmatige redenen. Als we zulk beleid voeren, zullen we een enorme aantrekkingskracht blijven uitoefenen. Ik blijf herhalen wat ik in de plenaire vergadering heb gezegd. Mensen die de situatie veel beter kennen dan ik, zeggen dat die mensen in hun land van herkomst vaak in erbarmelijke omstandigheden leven, dat voor hen een leefloon van 900 euro inderdaad melk en honing is, en dat de materiële situatie dusdanig wordt verbeterd, dat er een aantrekkingskracht wordt uitgeoefend.

Ik ben blij vast te stellen dat de voorzitter van het OCMW van Gent in zijn beleidsnota voor 2011 heeft aangekondigd “de algemene toekenningsvoorwaarden voor financiële steun (nl de medewerking aan het sociaal onderzoek, de behoeftigheid, de werkbereidheid, het uitputten van sociale rechten) strikter [te zullen] toetsen om het aanzuigefect op nieuwe EU-burgers die steun komen aanvragen, in te perken”. Ook de voorzitter van het OCMW van Gent heeft het in zijn beleidsnota dus over een aanzuigefect.

Collega's, het minste dat we kunnen zeggen, is dat het niet wenselijk is dat twee grote steden een totaal verschillend beleid voeren. De federale overheid is uiteindelijk de overheid die de verblijfswetgeving heeft goedgekeurd als omzetting van de EU-richtlijn. Het is ook de overheid die de RMI-wet heeft goedgekeurd. Staatsecretaris Courard stelt in Het Laatste Nieuws van 2 oktober 2010: “Het klopt niet dat een EU-onderdaan vanaf de eerste dag onvoorwaardelijk recht heeft op OCMW-steun.” Het artikel gaat verder met te stellen: “EU-burgers met een verblijfsrecht van minder dan drie maanden hebben geen recht op sociale bijstand of een integratie-inkomen, net zoals toeristen, zegt de staatssecretaris. Hij herinnert eraan dat wie in België komt werken op basis van het vrij verkeer van werknemers, vanaf het ogenblik dat hij of zij begint te werken dezelfde sociale rechten, met inbegrip van een integratietegemoetkoming, heeft als de inwoners van België.” Dat geldt voor degenen die werken. Voor wie niet werkt, lees ik in die verklaring dezelfde interpretatie als de mijne. Ik zal dit punt agenderen op de Interministeriële Conferentie om de zaak uit te klaren, voor zover dat nog nodig is.

Mijnheer Keulen, ik stel vast dat u de mensen die pleiten voor een brugfunctie terecht niet langer als ambtenaren hebt omschreven. In uw geschreven tekst stond dat het om ambtenaren ging. Het gaat echter om medewerkers van de integratiecentra de8 in Antwerpen, de Foyer en Odicé. Ze houden inderdaad een pleidooi voor brugfiguren. Deze werkwijze levert positieve gevolgen op. Een aantal mensen zeggen echter ook dat men moet oppassen niet opnieuw in een situatie verzeild te raken waarbij er een aantrekkingskracht ontstaat. Het is echter niet uitgesloten dat het werken met die brugfiguren als onderdeel van de acties van de integratie van Roma en andere moeilijk bereikbare groepen wordt ingezet. Dat wordt trouwens gedaan voor alle moeilijke doelgroepen. De nota beschrijft het concept voor coördinatie en afstemming. Het inzetten van brugfiguren is een specifieke actie en acties zullen door de werkgroep verder worden ingezet.

Ik heb u al gezegd dat er niet meer middelen zijn binnen de overheid. Als dat een conclusie zou zijn, moeten we kijken of we binnen de bestaande middelen kunnen overgaan tot het vrijmaken van mensen die dan worden ingezet als brugfiguren tussen Roma en de integratiecentra.

Mijnheer Van Hauthem, u hebt de vragen van de heer Deckmyn in feite overgenomen. Ondertussen heb ik, samen met de minister-president, overleg gepleegd met de ambassadeurs van Bulgarije en van Roemenië. Dat was een zeer goed overleg. Ik heb hun gevraagd acties te ondernemen om de instroom te beperken. Daar was begrip voor. Ik denk ook dat Europa zijn verantwoordelijkheid moet opnemen. We zullen ook nagaan welke Europese middelen

eventueel op een verstandige manier kunnen worden ingezet. Ik hoop ook dat uit het Urbiscoop-project van de Beneluxlanden zaken komen die bruikbaar zijn.

Collega's, het antwoord is wat lang uitgevallen. Er waren echter ook heel veel vragen. Het probleem is ook belangrijk. Ik besluit met wat ik bij het begin heb gezegd. Er zijn vier ketens in de aanpak van het probleem. Die moeten alle vier actie ondernemen. Bovendien moeten ze samenwerken. Lokaal zijn er heel wat verantwoordelijkheden, vanaf de controle op een aantal zaken, de handhaving van regels, zodat overlast wordt tegengegaan. Het probleem van het leefloon moet uiteraard ook worden uitgeklaard. Ik hoop dat we daar via de werkgroep toe komen zodat er een afstemming is die niet langer leidt tot dergelijke discussies en een aanzuigeffect wordt vermeden. Vlaanderen is een schakel die kan optreden voor wie hier legaal is. We kunnen dan inzetten op de integratie, kijken of er brugfuncties moeten zijn, inzetten op onderwijs, huisvesting, welzijn, inburgering, integratie. We doen echter meer dan dat. We zeggen dat we niet alleen ons beleid integraal zullen integreren, maar dat we dat ook verticaal willen doen met de lokale en, waar mogelijk, de federale overheid.

De federale overheid heeft een grote verantwoordelijkheid inzake het verblijfsbeleid. Als ik lees wat de burgemeester van Gent zegt, ben ik ervan overtuigd dat er heel wat problemen zijn, er heel wat mensen hier illegaal verblijven. De visa bestaan niet meer. Er moet worden opgetreden. Een van de grote problemen is dat de OCMW's stellen dat ze niet willen doorgeven dat mensen hier langer dan drie maanden verblijven. Dat is ook een vraag die moet worden beantwoord. Men zegt dat het om privacy gaat, om behoeftigheid. Ik vraag me af of men dat niet kan doen zonder in detail te treden over de persoonsgegevens. Ik weet dat de federale overheid zonder problemen denkt aan het koppelen van de kruispuntbank aan die van het vreemdelingenregister om zaken op te sporen. Men moet die zaken durven te overschrijden, zo niet zal men nooit een beleid kunnen voeren. Het blijft dweilen met de kraan open als men niet op de een of andere manier een controle heeft over wie hier langer dan drie maanden verblijft en geen uitwijzbeleid voert ten aanzien van die mensen.

Er is daarnaast een groot veiligheidsprobleem. In de plenaire vergadering heb ik al gezegd wat burgemeester Termont heeft verklaard over die criminaliteit. Ik heb een aantal van die kleine zaken van criminaliteit aangegeven. Hij spreekt over de vervalsing van arbeidscontracten, het creëren van nepstatuten. Hij spreekt over afpersing. Mensen die hier wonen en een leefloon krijgen, moeten daar een stuk van afstaan. Er is dus een probleem van criminaliteit. Ik heb de procureur-generaal van Gent aangeschreven. Ik heb nog geen antwoord gekregen. Ik hoop dat men dat ook als een prioriteit zal bekijken, omdat die stad, die gemeente, die OCMW's dat niet aankunnen als ze geïsoleerd werken. Op dat vlak moet er ook federaal worden opgetreden.

Ik heb al vroeger geschreven naar Europa. Europa heeft zijn tien basisprincipes geformuleerd. Ik denk dat Europa echter ook actie moet ondernemen. Het kan niet dat mensen uit de EU migreren van de ene lidstaat naar de andere omwille van discriminatie. Dat is strijdig met de basisprincipes van de Europese Unie. Er is discriminatie op het terrein. Ik heb het dan nog niet over de armoedige situatie. Een aantal van die mensen ontvluchten werkelijk een sociaal discriminatoire situatie. Daar heeft Europa een taak om op te treden. Ik heb dat, samen met de minister-president, ook aangekaart tijdens het gesprek met die ambassadeurs. Ik denk dat we dat probleem niet uit de weg moeten gaan.

Kiezen voor een oplossing à la Sarkozy is geen optie. Dat is geen optie voor mij. We zijn daar ook niet bevoegd voor. Dat is ook een optie die strijdig is met het humanitaire recht. Het gaat over een collectieve uitwijzing. Ik denk dat een uitwijzing gekoppeld moet worden aan individuele dossiers, aan de beoordeling van individuele legaliteit of illegaliteit.

Die vier ketens moeten elk op zich werken. Ze zullen vooral moeten samenwerken. Dat is eigenlijk de bedoeling van de aanpak die wij hebben gelanceerd.

Mijnheer Roegiers, op korte termijn resultaten halen, daarover durf ik echt geen garantie geven. Het is een zeer moeilijke problematiek. Als we samenwerken, de problemen onder ogen zien, constructieve acties opzetten, denk ik wel dat we tot resultaten zullen komen en dat we het probleem zullen kunnen beheersen.

Ik eindig met de optimistische woorden van de burgemeester van Gent. Hij zei dat als we de instroom kunnen beperken, er wel werk kan worden gemaakt van integratie, van inburgering, dat er wel voor gezorgd kan worden dat die kinderen naar school gaan, dat die mensen op termijn wel kunnen integreren in de stad. Daar moeten we werk van maken. Daar is Vlaanderen wel bevoegd voor, ook al gaat het niet om een verplichte inburgeringsgroep. We kunnen op dat vlak wel alles doen wat in onze mogelijkheden ligt.

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Voorzitter, minister, u gaat communiceren over een probleem rond de Roma-inwijking. Om een of andere reden – en dat zal ongewild zijn – dreigt u het probleem erger en scherper te maken dan het aanvankelijk was. Een deel van de communicatie had kunnen zijn dat we in de steden en de gemeenten aan de limiet van de opvangcapaciteit zitten, met alle respect voor de Europese idealen en het vrij verkeer van personen. Door te zeggen dat we aan de limiet zitten, geven we een duidelijk signaal aan de betrokken groep die denkt hier een betere toekomst te kunnen uitbouwen.

Minister, op 3 december heeft de regering het Roma-plan beslist. Tot op vandaag, ook na uw antwoord, blijf ik zwaar op mijn honger zitten. Buiten de ene concrete actie rond de VDAB, heb ik niets gehoord over de vijftien andere acties. Wordt daarover vergaderd? Wordt daarover overlegd? Zijn er werkgroepen? Het blijft voor mij nog altijd heel vaag. U schetst een aantal contouren, maar de concrete invulling blijft nog altijd onduidelijk. Ondanks de acute nood en de dringende problemen op het terrein, zijn er nog niet meteen concrete acties. U laat mij op mijn honger zitten.

De heer Roegiers en andere collega's zijn al maanden bezig om het probleem aan te kaarten en te schetsen wat er gebeurt in steden zoals Gent. U geeft hier een uitleg over interpretatie en het verhaal van bijlage 19. Senu stricto behoort er natuurlijk heel veel tot de federale bevoegdheden, maar u bent ook voogdijminister van de Vlaamse steden en gemeenten. In diezelfde hoedanigheid bent u ook de coach van die steden en gemeenten. Ik begrijp niet dat u in die tussentijd niet met de VVSG en met die steden en gemeenten rond de tafel bent gaan zitten om na te gaan hoe men tot eenheid van beleid kan komen. Met alle respect voor de autonomie – en in Gent, in Antwerpen, in Sint-Niklaas, in Temse, in Diest en in Tienen doet men dan nog wat men wil –, maar men kan toch de violen stemmen.

U zegt zelf dat u het met de interpretatie van de VVSG – de 'vakbond' van de lokale besturen en de steden en gemeenten in Vlaanderen – niet eens bent. Dat is uw goed recht, en uw uitleg klinkt ook nog zeer aannemelijk. Waarom gaat u eens niet met de VVSG en de steden en gemeenten waar het probleem zich het scherpst stelt, rond de tafel zitten om tot een eenstemmig beleid te komen en afspraken te maken om ontsporingen te voorkomen? Dan moeten we dit soort debat niet voeren. Iedereen heeft het hart op de juiste plaats, maar iedereen komt ook in opstand tegen misbruik. Iedereen voelt dat er van alles aan de hand is. Aan de ene kant zijn het sukkelaars die op sleeptouw worden genomen, maar aan de andere kant wordt de hele samenleving op de proef gesteld en voelen de mensen dat er dingen gebeuren die niet helemaal kloppen. Vanuit uw coachfunctie als Vlaams minister van Binnenlands Bestuur had u toch iets meer kunnen doen voor de lokale besturen, met respect voor hun lokale autonomie, vooral omdat men u in deze commissie al maanden over deze problematiek ondervraagt.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Voorzitter, minister, ik wil u danken voor uw uitgebreid antwoord. Uw antwoord heeft iets meer dan een uur geduurd. Dat bewijst dat de thematiek die we hier

bespreken, echt wel de moeite waard is om besproken te worden. Ik verheug me er ook over dat het op een serene manier is gebeurd.

Minister, ik ben het er absoluut mee eens dat het geen zin heeft om elkaar de zwartepiet door te schuiven, noch vanuit de steden naar de Vlaamse overheid, noch vanuit de Vlaanderen overheid naar de steden en gemeenten. Dat heeft geen zin. Ik heb ook tijdens de plenaire vergadering gezegd dat we ons constructief willen opstellen om dit beleidsplan effectief tot een concreet actieplan om te zetten. Ik steun u met betrekking tot uw aanpak met die vier ketens, maar tegenover die vier ketens blijf ik nog altijd vier knelpunten zien. Ik wil ze kort overlopen omdat ze niet zoveel uitleg meer behoeven.

Een eerste knelpunt lijken me de budgetten. U blijft erbij dat er geen eurocent meer moet worden uitgegeven aan dit beleid. We verschillen van mening. Ik vind dit bij uitstek het meest prangende en prioritaire probleem op dit ogenblik, u houdt het bij 'een van de prioriteiten'. Zelfs als het een van de prioriteiten is, vind ik het moeilijk uitlegbaar dat daar geen eurocent meer aan wordt gegeven. Ik denk dat dit deels het onderschatten is van het probleem in de wijken van de steden en gemeenten die door deze instroom worden getroffen.

De actiepunten hebben we nog niet gehoord. Ik heb er alle begrip voor dat die moeten worden uitgewerkt. Ik heb alleen schrik als ik hoor dat de werkgroep pas op 15 februari opnieuw samenkomt. Dan zijn we 1 jaar later dan de dag waarop we het hier voor het eerst hebben besproken en u een beleidsplan aankondigde. U hebt zelf gezegd dat u erop zult aandringen om zo snel mogelijk de actiepunten op punt te stellen. Ik steun u daarin, maar ik vraag u om daarin nog krachtadiger op te treden om dit te versnellen. 15 februari is alweer een maand later, alweer een maand verlies van tijd, wat geen goede gevolgen heeft op het terrein.

Een derde knelpunt is ook door de heer Keulen aangehaald: de interpretatie in verband met de rechten en de plichten van de steden en gemeenten met betrekking tot het uitkeren van het leefloon. Ik denk dat het absoluut noodzakelijk is dat de interministeriële conferentie zo snel mogelijk wordt samengeroepen. U moet er alles voor doen om ze zo snel mogelijk bijeen te krijgen. Anderzijds is het ook uw opdracht om samen met de steden en gemeenten de juiste interpretatie van dit probleem uit te klaren. Zolang dat niet is uitgeklaard, niet tussen steden en gemeenten onderling, niet tussen steden en gemeenten en de Vlaamse overheid, niet tussen de steden en gemeenten en de federale overheid, zullen we met problemen blijven zitten. Het is absoluut noodzakelijk dat het heel snel en heel concreet wordt aangepakt.

Vierde knelpunt is het verminderen van de instroom. Ik hoop dat het een van de actiepunten wordt. U hebt samen met de minister-president over het ontradingsbeleid gesproken met de ambassadeurs. Bij mijn weten heeft ook de burgemeester van Gent dat in het verleden gedaan. Ik vrees dat de ambassadeurs weliswaar te goeder trouw zijn en dat ook willen doorgeven, maar dat ze eigenlijk niet veel meer kunnen doen dan akte nemen van wat u vraagt, de problemen doorgeven aan hun overheid en aandringen dat er lokaal maatregelen worden genomen. Daarom vraag ik u in alle sereniteit of u toch niet moet overwegen om op een bepaald moment en goed voorbereid naar die landen te gaan. Ik ben ervan overtuigd dat als een minister uit Brussel naar Bulgarije, Roemenië of Slowakije gaat om daar een belangrijke boodschap te geven met betrekking tot migratie, u daar absoluut de nodige persaandacht voor zult krijgen. Er is op dit ogenblik maar één persoon die met body kan zeggen dat in dit land de instroom nog moeilijk haalbaar is, en dat bent u. Ik blijf erop aandringen dat u die stappen onderneemt om lokaal de overheden en de mensen te sensibiliseren voor het idee dat uitwijken naar Vlaanderen geen optie meer is.

De voorzitter: De heer van Rouveroij heeft het woord.

De heer Sas van Rouveroij: Minister, een en ander is in een stroomversnelling geraakt na een herhaalde hulpkreet van de stad Gent. U hebt er vaak naar verwezen, zowel in de plenaire vergadering als nu weer in uw antwoord: het artikel van de burgemeester en de herhaalde interviews die de burgemeester over dit thema heeft gegeven aan de diverse media.

Uw antwoord daarop was in de eerste fase een nota. Ik kom er niet meer op terug omdat de heer Roegiers er al voldoende naar heeft verwezen. Zijn vragen zijn kritisch genoeg om mij erbij aan te sluiten, ook vanuit de oppositie. Het antwoord is vooralsnog onbevredigend. De heer Roegiers zegt het wat diplomatisch. Ik durf het direct te stellen: er is geen boter bij de vis. Bijkomende werkgroepen en aanspreekpunten, daarop zitten we echt niet te wachten. Daarmee wil ik niet gezegd hebben dat ze niet zinvol kunnen zijn. Natuurlijk, coördineren, afstemmen, synchroniseren is allemaal nodig. De bescheiden middelen moeten goed worden ingezet en mogen niet worden versnipperd. Dat is allemaal waar. Maar er zal meer nodig zijn dan dat. Minister, wij sommeren u daartoe.

De heren Roegiers en Keulen zeiden het al, en u zegt het ook maar u doet het toch: wat we helemaal kunnen missen, is dat we elkaar de zwartepiet proberen toe te bedelen. Minister, u zei daarnet in uw repliek dat u geen waardeoordeel hebt geveld over de stad Gent. Dat is niet waar. Ik snap niet waarom u hier een tackle uitvoert met de twee voeten vooruit naar een stad die een hulpkreet heeft geformuleerd. U antwoordt daarop met een beschuldiging. Ik citeer letterlijk wat u hebt gezegd in de plenaire vergadering – en het zou u sieren indien u zou zeggen dat het een slip of the tongue was, dat u los uit de pols misschien een te streng woordgebruik hebt gehanteerd: “Het probleem is een totaal verkeerde aanpak van de leefloonproblematiek. In Gent geeft men vanaf dag één een leefloon, ook al zijn die mensen hier als toerist.” Minister, dat is niet juist. Dat is onrecht aandoen aan het beleid dat in de stad Gent wordt gevoerd. U hebt het nu wat genuanceerder gebracht, maar het is onjuist dat het OCMW van Gent aan toeristen, weze het EU-onderdanen, vanaf dag één een leefloon toekent. Die informatie is niet juist, dat is niet waar. Wel juist is dat er inderdaad de problematiek is van bijlage 19. U hebt dat daarnet uitgelegd, ik wil er niet meer op terugkeren. Men kan binnen de periode van drie maanden tijdens dewelke men hier als toerist kan verblijven, een bijlage 19 aanvragen. Dan zitten we in een procedure waaromtrent de stad Gent en de stad Antwerpen op dit ogenblik een verschillende mening hebben. Dat is correct. Maar het standpunt van de stad Gent wordt bijgetreden door de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten.

Minister, de heer Keulen wees er al op: is het dan niet uw taak om – niet als voogdijoverheid of als hogere overheid, het is in dezen niet altijd duidelijk wie de bevoegdheid uitoefent – de steden, en zeker de steden die een hulpkreet hebben geformuleerd, even bij u te roepen en samen te onderzoeken wat hierin de betere positie is? Gegeven het feit dat de wettelijke omkadering identiek is – of het nu Gent is of Antwerpen, het is dezelfde deelstaat, dezelfde staat en dezelfde Europese regelgeving –, een van beiden heeft het verkeerd voor. Als ze allebei gelijk hebben, dan is het misschien verstandig dat u als minister de weg probeert te bewandelen die hen beiden kan overtuigen en die ervoor kan zorgen dat er geen aanzuigeffect tot stand komt ten overstaan van die Bulgaren en Roemenen. Daar blijven we tot op vandaag op onze honger zitten. We moeten coachen, samen zoeken naar de oplossing, rechtstreeks, in plaats van met een beschuldigende vinger in de plenaire zitting, met daarop nog eens een boze OCMW-voorzitter, die zegt dat dat niet kan, dat het niet juist is, dat deze informatie fout is. En dan omschrijft u de stad Gent als het land van melk en honing. Het is een prachtige stad, maar het is natuurlijk niet de stad van melk en honing. Zo creëert u een nieuw communicatieprobleem. Nadat we er al eentje hadden, dat u omschreef als een Bulgaarse storm in een Vlaams glas water, krijgen we nu een Vlaamse storm in een Gents glas water.

Minister, ik vraag u dringend om de strijdbijl te begraven, voor zover hij begraven moet worden. Daar hebben we niets aan. Wij moeten samen, schouder aan schouder, het probleem bestrijden. Maar dat vergt eerst en vooral uw bereidheid om het OCMW van Gent als een volwaardige partner te zien en om niet te beschuldigen en te zeggen dat het probleem een totaal verkeerde aanpak is. Uw ondertoon in uw huidige repliek was er toch weer eentje van “Jullie zijn verkeerd bezig, stop daarmee.” Formuleer dat niet zo. Probeer aan tafel te gaan zitten en tot een beter standpunt te komen, in dialoog met de beide steden.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, minister, collega's, ik vrees dat ik een beetje in herhaling zal vallen. We moeten terug naar de kern van de zaak.

OCMW-voorzitter Versnick zou in zijn beleidsnota 2011 hebben gezegd dat hij van plan is om de regelgeving in verband met het uitkeren van een leefloon opnieuw te bekijken en strikter toe te passen. Ik ben bijzonder verheugd dat te vernemen. Maar ik zeg: eerst zien en daarna geloven. Ik geloof er geen barst van dat het zal gebeuren. Maar ik wil de heer Versnick het voordeel van de twijfel geven.

Ons OCMW-raadslid heeft vorige maand in de OCMW-raad voorgesteld om de beslissing van oktober 2009 aan te passen, gezien de problematiek waarmee we nu worden geconfronteerd. Het antwoord daarop was: "No way. Dat is niet nodig, er zijn geen problemen, we zijn goed bezig." Sorry, hoor, maar waar zijn we dan mee bezig? De N-VA heeft dat in oktober 2009 mee goedgekeurd. Akkoord. Met de beste bedoelingen overigens. Op dat moment dachten wij dat dat de beste manier was om die mensen te ondersteunen. Maar het is de collectieve verantwoordelijkheid van de OCMW-raad om vast te stellen dat het resultaat net het tegenovergestelde is van wat wij bedoelden. Wij moeten dat bijsturen.

Het antwoord was neen. Dat kan ik u meedelen, dat is de informatie die ik heb. Dat is een punt van de OCMW-raad in Gent. Dat staat hier niet ter discussie. Maar ik wil het gewoon even meegeven. Ik ben zeer benieuwd naar de houding van sp.a, Open Vld, CD&V en Groen! in de OCMW-raad in Gent de komende maanden. Het is ook in tegenspraak met de verklaring van burgemeester Termont dat het draagvlak werd overschreden. Je kunt erover discussiëren of je al dan niet mensen vanaf dag één moet helpen. Maar dat mensen vanaf het moment dat ze een aanvraag doen om ingeschreven te worden, bijlage 19 verkrijgen en daarmee naar het OCMW kunnen gaan om een leefloon te vragen, dat is een feit. Daarover kun je niet discussiëren. Voorzitter Versnick mag daarover zeggen wat hij wil, de cijfers bewijzen het.

Mijnheer Keulen en mijnheer van Rouveroi, ik ben bijzonder blij te vernemen dat u de Vlaamse overheid vraagt om meer te doen om die steden en gemeenten wat meer in het gareel te houden. Zij moeten allemaal de wet juist uitvoeren. Maar je moet consequent blijven. Op andere momenten wordt aangeklaagd dat de Vlaamse overheid zich te betuttelend opstelt. Wij moeten de gulden middenweg zoeken. Misschien kan de Vlaamse overheid, misschien kan minister Bourgeois meer doen op dat vlak. Maar de federale overheid kan veel meer doen. Vooral de staatssecretarissen Wathélet van Asiel en Migratie en Courard van Armoedebestrijding moeten beslissen over het feit of het recht op privacy voorrang heeft op het verblijfsrecht. Daar ligt het probleem.

Ik denk dat het recht op privacy niet kan primeren, zeker als je ziet dat dit desastreuze gevolgen heeft gehad voor onze samenleving. Onze mensen stellen vast dat mensen uit andere landen – van de EU of niet van de EU, dat maakt niets uit – maar een klein beetje of niets hebben bijgedragen aan de maatschappij en dan toch plots een uitkering krijgen: dat krijg je niet uitgelegd. Burgemeester Termont heeft het zelf gezegd. Je krijgt het niet uitgelegd, ook niet als socialist. Dan moet je de afweging maken. Verblijfsrecht kan als je kunt voorzien in je eigen bestaansmiddelen. De EU-reglementering is daarover zeer duidelijk. EU-burgers hebben verblijfsrecht, maar ze moeten in hun eigen bestaansmiddelen kunnen voorzien. Als werknemer, als zelfstandige, als rechtspersoon, het maakt niet uit. Als je geen bestaansmiddelen hebt, is het heel duidelijk: dan is er geen verblijfsrecht. Het maakt niet uit of het na dag één is of na drie maanden. Dan moet het OCMW de informatie doorgeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, en dan kan DVZ de beoordeling maken of die persoon nog recht op verblijf heeft. Het OCMW moet die beslissing niet nemen, de DVZ moet dat doen.

Ik las in de krant dat het ziekenfonds en de vakbonden samen met het RIZIV en de RVA in databanken bekijken of mensen die een ziekte-uitkering of een invaliditeits- of werkloosheidsuitkering genieten, in het geniep gaan werken, of niet in het geniep, want dan cumuleren zij. En dan zijn wij bezig over het recht op privacy voor mensen die uit de EU

afkomstig zijn? En daar geldt het recht op privacy niet? Dat kun je mij niet uitleggen. Dat is een verschillende behandeling. Als daar het recht op privacy niet geldt, als die databanken gekruist mogen worden, dan zijn we niet logisch bezig. De federale overheid moet een beslissing nemen over het recht op privacy.

Mijnheer Roegiers, misschien is er meer budget mogelijk. Iedereen wil meer geld. Welzijn, Onderwijs, de VDAB: overall willen ze meer geld en kunnen ze meer geld gebruiken. Maar iedereen weet dat de middelen beperkt zijn en dat de taart groot is. Je kunt hem niet groter blijven maken, want er is niet genoeg deeg om een grotere taart te bakken. Dus moeten wij keuzes maken. Minister Bourgeois heeft de juiste keuzes gemaakt: met minder middelen meer doen. Maar een groter budget zal de kern van het probleem niet oplossen. Het feit dat Midden- en Oost-Europese burgers, zeg maar Roma, naar hier komen omdat ze daar worden gediscrimineerd: dat kunnen wij hier niet oplossen. Hoeveel geld ook wij daarop inzetten. De kern van het probleem ligt in hun thuisland. Zij zoeken een beter leven. Zij komen naar hier. Dat is hun goed recht, maar de vraag is of wij hen daarbij moeten helpen. Dat laat ik in het midden.

De enige manier om de instroom van die Midden- en Oost-Europese burgers te verminderen of een halt toe te roepen of in elk geval te stabiliseren, is zeggen: “Sorry, jongens, jullie zijn welkom maar jullie krijgen geen leefloon meer, behalve in bijzondere omstandigheden.” Het geval Antwerpen werd ook al aangehaald. De kern van de zaak is: geen leefloon meer. Dat is het enige duidelijke signaal dat wij kunnen geven. Dat moet de boodschap zijn. Iedereen is hier welkom, maar iedereen moet zorgen voor zijn eigen levensonderhoud. Of je nu Belg bent, niet-Belg, EU-burger of geen EU-burger, dat maakt niets uit. Dat is de enige manier om die instroom een halt toe te roepen.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Ik citeer wat ik op 8 december zei: “Ik blijf wat op mijn honger zitten met betrekking tot de inhoud van het plan. De minister heeft zelf gezegd dat het een kader is en dat er aanspreekpunten en een werkgroep komen, maar die zullen het allemaal nog moeten doen. Inhoudelijk is er dus nog bijzonder veel werk.”

Dat is ook vandaag nog het geval. Ik vind het positief dat de werkgroep effectief is gestart en dat hij geïntegreerd en transversaal wil werken, dat de lokale besturen daarin een plaats hebben en dat de federale diensten daarbij betrokken worden. Dat is positief.

De heer Roegiers merkte terecht op dat 15 februari weer heel wat weken verder is. Als men gestart is, moet men met betrekking tot die thematiek het tempo aanhouden. Men moet in het begin iets frequenter vergaderen, ook al zijn er veel agenda's die op elkaar moeten worden afgestemd. Dat is niet eenvoudig, maar uit het hele debat van vandaag blijkt toch opnieuw dat men er spoed moet achter zetten.

Er zijn een aantal mensen die geen verblijfsrecht hebben of die het na een tijd verliezen. Ik stelde een vraag over de terugkeer. Het moet deel uitmaken van de opdracht van de werkgroep om dat voor te bereiden, om mensen daarin te begeleiden. Dat moet echt een element zijn van de aanpak en van de oplossing van het probleem.

Minister, ik vond uw uitleg over de Europese richtlijn zeer verhelderend. Dit zal op andere plaatsen worden gelezen en verder vertaald, zeker in een aantal OCMW's en ook via de werkgroep.

Ik merk dat er over de leeflonen heel wat onduidelijkheid is. Voor mij is een uitspraak van een Vlaams minister en een federaal staatssecretaris daarover in het parlement een belangrijkere gezagsbron dan wat de VVSG-medewerkers daarover te zeggen hebben.

Men doet hier soms alsof het ene OCMW verkeerd bezig zou zijn. OCMW's hebben nu eenmaal het recht om genereuzer te zijn. Het is niet omdat de wet een OCMW niet verplicht om iets te doen, dat een OCMW niet de beleidsmarge heeft om genereuzer te zijn. Maar men

moet zich dan niet verstoppen achter allerlei wetgeving. Dat is een deel van het beleid. Alle OCMW's in Vlaanderen moeten niet op dezelfde manier omgaan met leeflonen. Het is belangrijk dat die autonomie wordt gerespecteerd. Maar goed, elke keuze heeft gevolgen.

Men zegt dat we niet moeten zwartepieten en polemiseren, enzovoort. Men had het over een storm in een glas water. Maar als we de publieke verklaringen van de burgemeester en de OCMW-voorzitter van Gent in één glas zouden gieten, heb ik toch de indruk dat in dat glas een klein stormpje zal ontstaan en dat dit niet het gevolg is van uitspraken in dit parlement. Het zal het resultaat zijn van het combineren van een aantal zaken. Als men logisch het ene naast het andere legt, stel ik vast dat daar intern een betere coördinatie en afstemming mogelijk zijn. Ik heb de indruk dat men dit niet moet vertalen naar "wie heeft daarover wat gezegd in het Vlaams Parlement", ik stel gewoon vast dat die verklaringen niet altijd eensluidend zijn.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Collega's, wij moeten naar de essentie van de zaak kijken. Voor deze problematiek is er in onze samenleving maatschappelijk, sociaal noch budgettair een draagvlak. Dat moet ons uitgangspunt zijn.

Ik roep de collega's uit Gent op om de hand in eigen boezem te steken. De cijfers spreken voor zich. Het is klassiek, en ik hoor het vaak, niet alleen in Gent maar ook op andere plaatsen: als het slecht gaat, is het altijd de schuld van Vlaanderen. Ik kan citeren uit een interview van de burgemeester in Knack. Hij heeft het over het federale niveau en over het Vlaamse niveau. Dat is ook een vorm van zwartepieten en de paraplu opentrekken. Dat moet een keer ophouden. Uiteindelijk is er hier een collectieve verantwoordelijkheid. De minister noemde daarnet de cijfers van de inschrijvingen en de daaraan gekoppelde OCMW-steun. Als je Antwerpen en Gent vergelijkt, is het plaatje duidelijk. Het OCMW van Gent en het lokale beleid kunnen hun verantwoordelijkheid niet ontlopen. Stop hiermee en neem uw verantwoordelijkheid. Ook het lokale niveau heeft autonomie en bewegingsvrijheid. Het is vooral de perceptie in de samenleving die alles bepaalt. Bij de Gentenaars leeft de perceptie dat alles mogelijk en alles toegelaten is. Dat moet ophouden.

Leeflonen zijn voor het OCMW een belangrijke hefboom. Mensen die er recht op hebben, moeten er ook ten volle van kunnen genieten. Het is niet rechtvaardig om leeflonen uit te keren aan mensen die er geen recht op hebben.

Mijn oproep aan Vlaanderen en aan het Vlaamse niveau is: neem uw verantwoordelijkheid. De minister heeft de afgelopen maanden de puntjes op de i gezet en gezegd dat we er samen iets aan moeten doen. Minister, ik denk dat u proactief kunt zijn en niet alleen de twee grootsteden maar ook de andere centrumsteden moet betrekken om een soort advies uit te brengen. Collega Keulen, welke andere zaken zou de minister nog kunnen ondernemen? U bent zelf minister geweest, dan zou u moeten kunnen zeggen wat u nog zou doen om deze problematiek aan te pakken.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, ik zou me deels willen aansluiten bij wat de heer Yüksel heeft gezegd.

Ik was van plan om nog eens uitvoerig te repliceren op wat de heer van Rouveroy zei over mijn uitspraken. Het is een debat geweest in de plenaire, maar lees mijn tekst in zijn totaliteit en u zult de context zien waarin ik alles heb gezegd. Ik heb ook twee of drie keer gezegd om geen conclusies te trekken, maar ik ga er niet op in. Ik zou ook nog eens de burgemeester kunnen citeren, die uitdrukkelijk zegt dat hij niet alle problemen uit Oost-Europa kan opvangen enzovoort. Ik denk dat dit ons weinig vooruit helpt.

Wat ik in het begin heb gezegd, meen ik ook. Als we de zwartepiet blijven doorgeven, dan kunnen we dat. Ik ben ervan overtuigd dat dit een dossier is dat maar een kleine kans op

succes heeft als we allemaal samenwerken. Ik zie tot mijn ongenoegen dat er een heel verschillende aanpak is inzake de leefloonproblematiek. Mijnheer Keulen, ik zal mijn verantwoordelijkheid nemen, maar ik ben niet de voogdijminister. Ik ben ook niet diegene die de RMI-wet interpreteert, ik ben ook niet diegene die iets te zeggen heeft over de leefloonproblematiek. Dat is federale materie. Nu al is afgesproken om met de VVSG samen te zitten en dit voor te bereiden voor de interministeriële conferentie. De Federale Regering zou, bijvoorbeeld met een circulaire, de puntjes op de i kunnen zetten, ook al heeft de heer Kennes gelijk wanneer hij zegt dat het een autonome aangelegenheid blijft. Er zal geen enkele minister optreden bij het toekennen van leefloon. Dat is een autonome bevoegdheid. Ik stel alleen vast dat het een totaal tegengesteld beleid is. Het is niet het gehele probleem, verre van, maar het is een belangrijk onderdeel ervan. Ik bespaar u opnieuw wat burgemeester Termont daarover heeft gezegd. Het helpt ons dus niet vooruit, maar leid er ook niet uit af dat ik er niets in wil ondernemen, al heb ik geen voogdijbevoegdheid. We gaan het aanpakken en het is de bedoeling om het mee te nemen naar de interministeriële conferentie.

Het is een bijzonder moeilijk dossier. Ik blijf van mening dat het verkeerd is om te zeggen dat dit nu het grote probleem is, want er zijn er meerdere. Ik wil ook niet de indruk wekken dat andere doelgroepen dan minder belangrijk zouden zijn. Er zijn heel wat zware problemen. Ik besef natuurlijk wel dat wie in de stad zelf woont, nog meer dan anderen, iedere dag ziet welke problemen er zijn die om een oplossing schreeuwen.

Een aantal collega's zijn ingegaan op de budgetten. De stad Gent vraagt financiële ondersteuning voor huisvesting en opvang van dak- en thuislozen, voor onderwijs en in het bijzonder bijkomende begeleidingsmaatregelen voor kinderen die de taal niet beheersen, voor taalonderwijs voor volwassenen, voor tolk- en vertaaldiensten binnen de onvermijdelijke overgangperiodes, voor gerichte en aangepaste arbeidsbemiddeling en beroepsopleiding, voor begeleiding van gezinnen die genieten van tijdelijke financiële ondersteuning, voor gezondheidszorg.

Dat zijn stuk voor stuk zaken die nu al behoren tot de taken en tot het beleid van de diverse ministers. Mijn punt is dat die ondersteuning moet kunnen gebeuren binnen de bestaande budgettaire middelen. Zijn er collega's die denken dat dat niet kan, dan is het aan hen om binnen hun beleidsdomein na te gaan of het nodig is om meer middelen in te zetten. In het onderwijs bijvoorbeeld laat de wetgeving nu al toe om gerichte en bijkomende ondersteuning te geven. Men kan dat voor elke materie zeggen. Ik denk dat het belangrijker is om het probleem goed te omschrijven en om goed samen te werken met een ketenaanpak, die hier op zijn plaats is. De ketenaanpak zal moeten gaan over de aanpak van het veiligheidsprobleem, over de controle op het verblijf hier, over een uitwijsbeleid tot en met een integratiebeleid en het aanpakken van alle welzijnsproblemen. Als we niet de hele keten aanpakken, dan zullen we er niet uit geraken. Daar ben ik van overtuigd.

De actiepunten moeten inderdaad nog worden uitgewerkt, maar ik sta open voor alle mogelijke suggesties. Ik sluit aan bij collega's die gezegd hebben dat ik bijzonder weinig nieuwe voorstellen hoor. Er is het concrete voorstel van de brugfuncties. Dat zal worden besproken en onderzocht.

Ik herhaal dat als er middelen nodig zijn, we die moeten zoeken binnen de bestaande middelen. Ik kan niet beloven dat ik meer budget zal uittrekken. Dat past niet binnen het budgettair beleid. Ik heb geen bijkomende ruimte. Dat geldt voor alle collega's, maar dat betekent niet dat we niets kunnen doen of niet kunnen praten met Gent en met de integratiecentra over wat we kunnen doen. De stad krijgt voor de lokale integratiedienst 236.000 euro van Vlaanderen voor vier voltijdsen (VTE). Er werken 10,5 VTE in het lokale integratiecentrum van Gent waarvoor wij 670.000 euro betalen. Er gaat 100.000 euro naar de sociale tolkdienst. Het onthaalbureau Gent krijgt 2.219.000 euro, het Huis van het Nederlands nog eens 458.000 euro. Als we samen gaan zitten, moet het wellicht mogelijk zijn om door samen te werken een klemtoon te verleggen waardoor we deze groep als prioritair

gaan beschouwen om bijvoorbeeld een brugfunctie te betalen. Ik wil er actief mee over nadenken en samen zitten met de stad Gent.

Het is nu zaak om met iedereen die bij de problematiek betrokken is, samen te werken om te komen tot een goede aanpak. Ik denk dat we met de werkgroep een aantal voorwaarden vervuld hebben die echt belangrijk zijn. Het is voor het eerst dat we dit doen. Als u voorbeelden uit het buitenland kent van hoe men daar tot een aanpak komt die beter en allesomvattender is, suggereer ze mij dan. Wij zijn begonnen met een wit blad. Het is een bijzonder moeilijke aangelegenheid. We kunnen dat alleen maar oplossen door met de steden samen te werken, door met de VVSG tot afstemming te komen, door met de federale en de Europese overheid te overleggen. Wij zullen ons deel doen, maar laat ons niet de illusie wekken dat we snelsnel met een aantal acties dit hele grote probleem gaan oplossen. Ik sta open voor alle mogelijke suggesties. Het College van Ambtenaren-Generaal heeft er een aantal gedaan die nog moeten worden gevalideerd. Misschien zijn er betere voorbeelden en zijn er voorbeelden uit het buitenland die wel werken. Laat ze alstublieft komen. Het is een zaak van verantwoordelijkheidsgevoel bij iedereen, over oppositie en meerderheid heen, om tot een omvattende aanpak te komen.

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Minister, het is positief dat u de coachingtaak zult opnemen.

Mevrouw Stevens, ik was de eerste om in mijn betoog te zeggen dat we niet mochten betuttelen en respect moesten hebben voor de lokale autonomie. Maar op een ogenblik dat lokale besturen met internationale en technisch complexe vraagstukken worden geconfronteerd, is het onze taak om de lokale besturen te ondersteunen en te coachen, wat altijd wordt gewaardeerd.

Mijnheer Yüksel, in de vijf jaar dat ik die verantwoordelijkheid heb gedragen, is dat ook altijd mijn houding geweest: veel op het terrein komen en advocaat zijn van de lokale besturen. Ik vind het goed dat de minister deze rol ook opneemt.

Minister, het moet me van het hart dat ik zwaar op mijn honger blijf zitten. U communiceert en kondigt zestien acties aan, u hebt één concrete actie met betrekking tot de VDAB, en nu zegt u: kom maar met ideeën. Dit vind ik de wereld op zijn kop. U hebt zestien acties aangekondigd. Ik vraag u wat de vijftien andere zijn en daar antwoordt u niet op. Ik begrijp dat die er niet of alsnog niet zijn, en dat vind ik vreemd. Begin december hebt u toch een verwachting gecreëerd in uw communicatie dat u een soort cahier had met zestien actiepunten, plannen en voorstellen, die waren ontwikkeld en misschien nog verder op punt worden gesteld, maar waarrond al meer dan een idee was ontwikkeld. Dat werkt een beetje ontnuchterend.

Als we zeggen dat we niet willen zwartepieten, dan moeten we daarin consequent zijn: walk your talk. Vanaf het moment dat we dat zeggen, moeten we het ook doen. Ik heb de blog gelezen van Siegfried Bracke die de rekening maakt van het stadsbestuur in Gent. Ik hoor het ook van andere collega's. De schaduw van 2012 is niet ver weg. Als we zeggen elkaar de zwartepiet niet toe te spelen, is het ook zaak om daarin zelf de juiste houding aan te nemen en dat in de praktijk niet te doen.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Ik probeer blijvend constructief te zijn, maar mevrouw Stevens en de heer Yüksel mogen niet proberen de onbevleete ontvangenis te blijven spelen. Jullie fracties hebben in het Gentse OCMW die maatregelen mee gesteund. Nu gaan zeggen dat het allemaal fout is, is niet correct. Toen is er een hoerabericht verspreid. U moet er zich dan ook aan houden. Dat is ook wat de heer Keulen zegt. U staat een beetje op het ene, en een beetje op het andere been, en dat stoort me geweldig. Ofwel engageert u zich ertoe om het allemaal samen aan te pakken, zowel hier als in Gent, ofwel moet u heel duidelijk zeggen dat u het niet

doet. Ik zie enige gespletenheid in uw betoog in het begin en op het einde van de commissievergadering. In het begin had u het over het niet doorgeven van de zwartepiet, en in uw laatste betoog deelt u zwartepieten uit. Dat is geen goede houding.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heren Roegiers, Segers, Kennes, Dehandschutter en Yüksel, door de heren Keulen, Van Rouveroy, De Meulemeester en mevrouw De Ridder, en door de heer Van Hauthem werden tot besluit van deze interpellaties met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Jan Laurys tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de rapportering 2009 met betrekking tot de samenwerkingsovereenkomst met Jobpunt Vlaanderen - 735 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys: Voorzitter, minister, collega's, ik weet dat de voorzitter lang heeft gearzeld om mijn vraag om uitleg ontvankelijk te verklaren omdat het over veel statistische gegevens gaat. Ik stel mijn vraag echter vanuit het perspectief van de commissie Werkgelegenheid en Economie. Het gaat niet om cijfergegevens, want die vonden we in de rapportering over de samenwerkingsovereenkomst. Het gaat meer om een aantal conclusies daaruit.

De rapportering 2009 over de samenwerkingsovereenkomst tussen Jobpunt Vlaanderen en de Vlaamse Regering bevat een aantal vaststellingen. Een eerste interessante vaststelling is dat 307 van de 1590 Jobpuntvacatures niet werden ingevuld. Dit is 19 procent van het totaal. Er is wel een positieve tendens, het jaar voordien was dat 26 procent. De daling zal ook wel te maken hebben met de crisis en met te weinig werkgelegenheid. Vandaar de toestroom naar de vacatures in de openbare sector. Toch blijft het significant. Het is niet normaal dat een vijfde van de vacatures in de overheidsdienst niet kan worden ingevuld.

Bovendien valt het op dat er een groot verschil is tussen de externe en de interne uitvoering van de vacatures. Het externe invullingsproces bedraagt slechts de helft van dan wanneer de uitvoering intern gebeurt. Het laatste bedraagt 22, het eerste 11 procent. Dit betekent dat men intern en extern andere soorten vacatures behandelt, of dat de ene of andere dienst minder performant werkt dan zou moeten. Tenzij er nog een andere reden is.

Ook in 2008 was er een duidelijk verschil. Intern werd er toen 32 procent niet ingevuld, en extern 18 procent. Een andere frappante vaststelling is dat voor het overgangsexamen niveau A, georganiseerd door Jobpunt Vlaanderen, 1316 kandidaten werden ingeschreven. Na de verschillende fases van de procedure slaagden maar 44 personen. De succesratio bedroeg dus 3,34 procent. Ongeveer de helft van de kandidaten viel reeds af tijdens de zogenaamde eliminerende fase. In de verdere procedure kwam men uit op 44 personen. Het is niet duidelijk of er sprake was van een doel van 44 personen die mochten slagen – dan vult men in functie van de examenresultaten in – of dat er maar 44 kandidaten van het totale aantal waren geslaagd. Ten opzichte van de inspanningen lijkt dit toch maar een mager resultaat, zowel inzake mensen als financiën. Dan dringen zich toch maatregelen op.

Er wordt ook een verslag gedaan van de verschillende wervingsactiviteiten. We hadden de Kif Kif-beurs, die zich specifiek richt op personen uit kansengroepen, en die leverde zo'n 43 spontane sollicitaties op, wat op zich niet zo'n enorm succes is. Er waren zo'n 1750 personen

aanwezig op de beurs. We weten niet of die mensen effectief zijn aangenomen door de Vlaamse overheidsdiensten. Hoe is het mogelijk dat bij een doelgroep voor wie werkgelegenheid zo belangrijk is, slechts 43 spontane sollicitaties gebeuren? In de beleidsbrief van minister Muylers hebben we kunnen lezen dat de economische heropleving aan die personen voorbijgaat.

Tot slot wordt er in de rapportage ook melding gemaakt van de databank voor interne kandidaten. Ik vermoed dat dat een soort sollicitatiewervingsreserve is waar men zich kandidaat kan stellen. Er hebben zich drie personen aangemeld. Dit is ontzettend weinig.

Minister, vanwaar komt het enorm hoge cijfer van 19 procent niet-inge vulde vacatures? Zijn er ook verschillen naargelang van het statuut of de functie van de vacature of van het karakter van de openstaande functie? Is er een tweede openstelling geweest? Wat zijn daarvan de resultaten? Zijn er acties gepland om het aantal niet-inge vulde vacatures terug te dringen?

Minister, vanwaar komt het verschil tussen 22 procent niet-inge vulde vacatures bij interne uitvoering, en 11 procent bij externe uitvoering? Welke redenen ziet u voor het zeer lage slaagpercentage van 3,34 procent voor het overgangsexamen niveau A? Het betreft hier toch een enorme inzet van mensen en middelen. Dat slechts 44 personen konden slagen, is heel weinig. Hoe gaat u de discrepantie tussen het aantal kandidaten en het aantal geslaagden verkleinen? Ik heb navraag gedaan en blijkbaar scheelt er nog een en ander aan de motivatie, inzet en informatie bij en van de kandidaten. Op dat punt bestaan al mogelijkheden om maatregelen te nemen.

De Kif Kif-beurs leverde slechts 43 spontane sollicitaties op. Hoe verklaart u dat gebrek aan interesse? Hoeveel van die 43 personen zijn door de Vlaamse overheidsdiensten aangenomen?

Slechts drie personen meldden zich aan voor de interne databank. Waar wijt u dit lage aantal aan? Zullen er acties worden ondernomen om de werking van dit instrument te optimaliseren?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, deze interessante vraag is nogal technisch. Ik zal proberen de essentie weer te geven. Ik zal u mijn volledige tekst bezorgen met alle cijfers en gegevens. Mevrouw Deziron, gedelegeerd bestuurder van Jobpunt, is hier aanwezig en kan indien nodig bijkomende uitleg geven. Misschien kunt u ook nog bijkomende vragen stellen als er nog tijd is.

De vragen gaan over de rapportering 2009. Intussen hebben we een nieuw protocol en een nieuwe manier van werken, ten gevolge van een afspraak met Selor. Ik verneem zopas dat er voor 2010 alweer totaal nieuwe cijfers zijn voor een aantal wervingen.

Tot 2009 was Selor volledig bevoegd en kwam het met generieke wervingen op de markt. Ze organiseerden examens voor een bepaald niveau, en dus niet functiegericht of naar aanleiding van vacatures. Selor legde op basis van grote examens of generieke proeven een wervingsreserve aan. Vacatures werden aangeboden aan kandidaten uit de wervingsreserves. Vaak stond dit onvoldoende in relatie tot de vacatures. Vooral met betrekking tot de knelpuntberoepen was het bijzonder moeilijk om aan de hand van de wervingsreserves te komen tot effectieve invulling van de vacatures. Dat gold voor burgerlijk ingenieurs, artsen, ICT-functies, verpleegkundigen, boekhouders of zeer gespecialiseerde profielen. In een aantal gevallen lukte het overigens wel om deze functies bij de tweede poging in te vullen, soms mits aanpassing van de voorwaarden.

In deze rapportering heeft het moeilijk invullen van vacatures bijna uitsluitend betrekking op statutaire vacatures voor de Vlaamse ministeries. De doelgroep is hier dus eerder beperkt. Selor is nog altijd bevoegd voor deze categorie. Selor organiseerde weinig of geen functiespecifieke procedures. Deze manier van werken heeft als nadeel dat de kandidaten niet gericht solliciteren en dat de wervende entiteiten zich bij het uitschrijven van vacatures

moeten beperken tot de kandidaten in de wervingsreserve en dus niet de volledige arbeidsmarkt kunnen aanspreken. Ze kunnen de vacature niet publiekelijk openstellen. Een tweede nadeel van deze manier van werken is een zeer lange doorlooptijd.

In 2009 sloot de Vlaamse overheid een protocol af met Selor waardoor het mogelijk werd om zelf selectieprocedures – ook voor statutaire vacatures – uit te voeren. Selor nam de organisatie van de generieke proeven waarover een afspraak bestond met de vakbonden vooralsnog op zich. Deze examens worden georganiseerd voor de begingraden in de vier niveaus. Daarnaast ontstond de mogelijkheid om specifieke vacatures gericht op de arbeidsmarkt bekend te maken en de selectieprocedure zo veel mogelijk op de vacature af te stemmen.

Jobpunt Vlaanderen werkt sinds het sluiten van het protocol met Selor zo veel mogelijk vacaturegestuurd. Jobpunt Vlaanderen spreekt de externe arbeidsmarkt aan en kandidaten solliciteren gerichter, wat een grotere kans op succes garandeert. De daling van het percentage niet-ingevulde vacatures is hier grotendeels door te verklaren. In 2008 bedroeg de interne uitvoering nog 32 procent, in 2009 22 procent; de externe uitvoering bedroeg in 2008 18 procent, in 2009 11 procent.

Mevrouw Deziron deelt me net mee dat de cijfers voor 2010 – voor zover ze gevalideerd zijn – nog kunnen worden nagestuurd of bezorgd via de commissiesecretaris. Zo werd de functiegerichte externe uitvoering in 2010 voor 99 procent ingevuld. Het systeem zal dus ten gevolge van het protocol en de functiegerichte werving normalerwijze een heel andere richting uitgaan. Dat is al zichtbaar in de cijfers van 2008 en 2009. De cijfers voor 2010 wijzen nog meer in die richting.

De onderhandelingen over de verlenging van de overeenkomst met Selor die afloopt in maart, zijn nog aan de gang. Door de huidige bevoegdheidsindeling hebben wij nog altijd niet de integrale bevoegdheid om een eigen personeelsbeleid te voeren. Het Algemene Principes Koninklijk Besluit (APKB) is nog altijd een federale bevoegdheid.

Jobpunt Vlaanderen zet sterk in op het bereiken van kandidaten voor knelpuntberoepen. Jobpunt Vlaanderen organiseert daarvoor met medewerking van verschillende entiteiten van de Vlaamse overheid onder andere infosessies voor ingenieursprofielen in verschillende universiteiten en hogescholen en voert gerichte communicatieacties naar zorgprofielen. In samenwerking met de informaticadiensten van het departement Bestuurszaken werkt Jobpunt aan een gecoördineerde aanpak in selectieprocedures voor ICT-profielen.

Een bijkomend project dat zou kunnen bijdragen aan het verhogen van de invullingsgraad voor knelpuntberoepen, is het EVC-project (elders verworven competenties) waardoor kandidaten die om diverse redenen niet het juiste diploma hebben maar wel de juiste ervaring, ook de kans krijgen om deel te nemen aan selectieprocedures. We zijn daarover volop in onderhandeling met de vakbonden. We hebben federaal een doorbraak bereikt. We moeten dat implementeren in Vlaanderen met voldoende waarborgen inzake objectiviteit.

U hebt het over 3,34 procent slagingspercentage, maar 19,5 procent is een meer realistisch cijfer. U kijkt verbaasd. Dit is geen Hollandse rekenkunde, ik geef u ook de cijfers. Er is eerst een eliminerende fase, waarin het algemeen potentieel om te functioneren op niveau A afgetoetst wordt. Het gaat dus om examens voor niveau A. Dat is universitair niveau. Dat zijn zware examens. Het is niet evident voor iemand die komt van niveau C of D om dat niveau te bereiken. Die normen liggen vrij hoog. Het is evident dat je daar geen gemakkelijk examen van maakt. Er worden doorstromingskansen geboden, maar het is evident dat wie op niveau A wordt aangeworven, niet iemand als collega kan krijgen die niet op dat niveau kan functioneren. Het is dus niet iedereen gegeven om voor het examen te slagen.

In de eliminerende fase wordt dus het algemeen potentieel om te functioneren op niveau A afgetoetst, en daarnaast de motivatie en mondelinge communicatie om te kunnen functioneren op niveau A. Van de 1011 geteste kandidaten – ruim 200 ingeschreven kandidaten

haakten eerder af en 130 beschikten over een vrijstelling voor de potentieelinschatting – werden er slechts 352 toegelaten tot de volgende fase. Dat is een watervalstelsel. Na afloop van de fase van de volledige potentieelinschatting over de vooropgestelde generieke competenties voor het niveau A werden 155 kandidaten geschikt bevonden. Het aantal kandidaten dat zich in de loop van de procedure terugtrekt, is aanzienlijk. Tijdens deze procedure haakten in totaal 275 personeelsleden af voor de verschillende onderdelen. Uiteindelijk boden er zich 226 kandidaten aan voor deelname aan het eigenlijke examen. 44 van deze 226 kandidaten voldeden aan de voorwaarden en behaalden minstens 60 procent als gemiddelde voor de 3 te ondervragen vakken. Dat wil zeggen 19,5 procent, wat een meer realistisch beeld geeft van het slagingspercentage. De examens worden afgenomen door universiteitsprofessoren. Dat is dus nog een behoorlijk resultaat.

Een aantal factoren kunnen het op het eerste gezicht lage slagingspercentage van het overgangsexamen naar niveau A verklaren. Ik zal u daarvan een overzicht bezorgen. Het zou niet zo boeiend zijn om dat hier in extenso voor te lezen.

Ik evalueer de deelname van de Vlaamse overheid aan de Kif Kif-beurs als positief. We moeten blijvend inzetten op het promoten van de Vlaamse overheid als werkgever bij de verschillende doelgroepen. Deelname aan deze beurs is een van de manieren om dit te doen. Kif Kif heeft in het verleden al drie jobbeurzen georganiseerd. De laatste dateert van 16 mei 2009 en sindsdien heeft Kif Kif de organisatie van de jobbeurzen stopgezet.

Het hoofddoel van onze aanwezigheid op deze en andere jobbeurzen is het informeren van de bezoekers over de brede waaier aan jobs die de Vlaamse overheid te bieden heeft, over de manier waarop men die kan opvragen en hoe men kan solliciteren. Met onze deelname aan en sponsoring van deze jobbeurzen wilden we aan de bezoekers het signaal geven dat de Vlaamse overheid openstaat voor diversiteit en gelijke kansen biedt aan sollicitanten. Alle bezoekers van de stand – allochtoon of autochtoon – werden gemotiveerd om een sollicitatieformulier in te vullen indien ze interesse hadden in een job bij de Vlaamse overheid.

Uit alle sollicitaties van allochtone personen konden 43 kwalitatieve cv's worden gedistilleerd. Deze cv's werden anoniem opgelijst en op 27 mei 2009 via mail bezorgd aan alle leidend ambtenaren en afdelingshoofden van de managementondersteunende diensten (MOD's). Het aantal kandidaten was voor het niveau A 15, voor het niveau B 8, voor het niveau C 16 en voor het niveau D 4. Aan de hand van een volgnummer konden geïnteresseerde entiteiten het volledige cv opvragen.

Begin juni 2009 vroegen twee entiteiten cv's op. De weerslag van die aanvragen van de entiteiten is als volgt: het Agentschap Jongerenwelzijn drie, de dienst algemeen beleid Loodswezen drie. Een andere entiteit, het departement LNE, heeft Jobpunt laten weten dat zij wel bereid zijn om mee te werken, maar dat er geen overeenstemming was tussen de aangeboden profielen en de profielen die zij zochten.

Ik kom tot uw laatste vraag. Ik wil graag vooraf verduidelijken dat het gaat om een interne databank voor Flexpunt. Het gaat dus om kandidaten voor tijdelijke opdrachten binnen de Vlaamse overheid. Deze kandidaten worden aangemeld door de leidend ambtenaar omdat hun opdracht is afgelopen en zij ondanks hun goede prestaties niet verder kunnen worden tewerkgesteld binnen een bepaalde entiteit. Kandidaten kunnen zich dus niet zelf aanmelden. Het zijn de leidend ambtenaren die iemand aanmelden, bijvoorbeeld iemand van wie het tijdelijke contract is afgelopen.

Bij de opmaak van de rapportering 2009 bevatte de databank inderdaad slechts drie kandidaten. De databank bevat op sommige tijdstippen ook meer kandidaten maar wordt regelmatig geactualiseerd. Ik geef u een paar mogelijke oorzaken van het geringe succes van de interne databank. Kandidaten zijn toch vooral op zoek naar een statutaire benoeming of een contract van onbepaalde duur. Daarnaast zijn zij dikwijls ook ingeschreven bij een uitzendbureau en blijken zij daar sneller nieuwe opdrachten te vinden. De aard van de

aangeboden tijdelijke opdrachten is dikwijls zeer specifiek en men moet noodgedwongen op zoek in de externe arbeidsmarkt. Wegens de besparingen zijn er ook minder middelen om tijdelijke werkkrachten in te schakelen en dit heeft zijn repercussies op het succes van een interne pool van tijdelijke werkkrachten.

Jobpunt Vlaanderen heeft op 27 juli 2010 vanuit zijn intermediaire rol alle personeelsverantwoordelijken nogmaals aangeschreven met de vraag om tijdelijke medewerkers waarvan het contract niet kan worden verlengd, ondanks hun positieve evaluatie, aan te melden bij Flexpunt. Zo krijgen ze de kans om andere tijdelijke opdrachten te vervullen bij entiteiten van de Vlaamse overheid indien ze dit zelf wensen. Jobpunt Vlaanderen heeft daarop slechts vier bijkomende aanmeldingen ontvangen. De aangemelde kandidaten zijn uitgenodigd voor een kennismakingsgesprek om een duidelijk beeld te krijgen van de gewenste functie of het takenpakket en de regio waarbinnen de kandidaat wenst te werken.

De voorzitter: Het was naar aanleiding van de vraag van de heer Laurys die heel technisch was, dat ik hem gevraagd had vooral te focussen op de beleidsaspecten.

Minister Geert Bourgeois: Het is een heel relevante vraag. Ik hoop dat mijn antwoord verduidelijking geeft.

De voorzitter: De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys: Ik heb begrepen dat er nog meer duidelijkheid komt in het schriftelijke antwoord. Ik zal dat grondig doornemen. Als ik daar nog onduidelijkheden in vind, kan ik via een bijkomende vraag om uitleg opnieuw een aantal thema's aanreiken.

Ik stel vast dat er een protocol is afgesloten met de Vlaamse overheid om af te stappen van de generieke aanwervingen en meer te gaan naar functiegerichte aanwervingen. Ik veronderstel dat dit gebeurt omdat men heeft vastgesteld dat dit weinig efficiënt is op dit ogenblik. Als ik het heb over de acties die worden ondernomen, dan is dat al een voorafname op de maatregelen die moeten worden genomen of die uit die rapportering blijken.

Over de cijfers kan men inderdaad discussiëren, naargelang de eerste eliminerende fase er al dan niet wordt bijgeteld. We zitten momenteel in een periode waarin werk belangrijk is voor mensen. De vraag is dan hoe het komt dat Selor of Jobpunt er niet in slaagt om een aantal vacatures in te vullen. Gaat het om een gebrek aan goede kandidaten of is het instrument niet performant?

Minister, u hebt niet geantwoord op mijn vraag over het verschil in performantie tussen interne en externe invulling van de vacatures. Daarbij blijkt dat de externe dubbel zo efficiënt is. Ik weet niet of dat te wijten is aan het soort vacatures dat men moet verwerken.

De voorzitter: Mevrouw Mireille Deziron, algemeen directeur van Jobpunt Vlaanderen, heeft het woord.

Mevrouw Mireille Deziron: Dit is een technische benadering. Die interne aanwervingen zijn eigenlijk aanwervingen die we nu nog baseren op de wervingsreserves die Selor heeft aangelegd. Tot 2009 moesten de Vlaamse ministeries al hun statutairen aanwerven via de bemiddeling van Selor. Selor organiseerde grote examens. Daar werden wervingsreserves voor opgebouwd. Er is nu nog een aantal generieke proeven omdat destijds met de vakbonden werd afgesproken dat die nog zouden doorgaan. Die wervingsreserves zijn echter vaak niet meer valabel. Nochtans houden de entiteiten van de Vlaamse overheid er soms aan om in eerste instantie te kijken naar die oude bestaande wervingsreserves. Dat is uiteraard ook goedkoper omdat er geen externe moet worden aangetrokken om na te gaan of er een valabele kandidaat in zit.

De succesratio is daar echter zeer klein. Vaak zijn de mensen niet meer gemotiveerd om bij de overheid te werken. Als die reserves uit 2000-2004 nog bestaan, zijn de goede krachten vaak elders aan het werk. Daarnaast vindt men daar voor de knelpuntfuncties geen soelaas meer in. Mede door de crisis vullen de entiteiten enkel nog functies in die echte knelpunt-

functies zijn en waar een functiespecifieke benadering veel meer oplevert. Het is voornamelijk daaraan te wijten. De equipe voor de interne of externe benadering van Jobpunt die wij inzetten, is nagenoeg dezelfde equipe. Men volgt ook dezelfde werkmethode. Wij hopen dat dit systeem langzaam uitsterft en dat er steeds minder gebruik van gemaakt wordt. Die wervingsreserves bestaan nog levenslang. Die mensen moeten levenslang een kans krijgen om daar iets mee te doen. Wij sleuren dit mee uit het verleden. Het leidt echter niet tot een goede werking of tot succes.

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Het verbaast me dat er geen houdbaarheidsdatum staat op die wervingsreserve.

Mevrouw Mireille Deziron: Dat zou inderdaad logisch zijn. We raden nu ook altijd aan daar een termijn van maximaal twee jaar of zelfs één jaar aan te verbinden. Er is echter op een bepaald moment met de vakbonden afgesproken in het Vlaams personeelsstatuut dat de bestaande wervingsreserves levenslang zouden leiden tot een vrijstelling. Eigenlijk is dat absurd. Dat dateert nog van voor de tijd van de minister, denk ik. Op een bepaald ogenblik hebben we aan alle mensen uit die reserve een e-mail gestuurd, met de vraag of ze er nog deel van wilden uitmaken en de mededeling dat ze een zogenaamde jokerkaart kregen. Toch zijn er nog mensen die hebben geantwoord dat ze daar deel van wilden blijven uitmaken. Dat is een ticket dat ze ooit hebben behaald en dat ze voor de rest van hun dagen behouden.

De heer Marc Vanden Bussche: Ook in mijn gemeente stellen we vast dat we niet alle vacatures kunnen invullen. Vaak moeten we voor een metselaar of een schrijnwerker of een elektricien meermaals proberen organiseren. We stellen vast dat dit meestal te wijten is aan de verloning. Geldt dat ook bij de Vlaamse overheid, met als gevolg dat die vacatures niet ingevuld raken? Is er sprake van een gebrek aan kandidaten?

Mevrouw Mireille Deziron: Als het gaat over zeer technische functies, zoals die van schrijnwerker, speelt de verloning allicht een rol. We weten allemaal goed dat die mensen in de privésector meer dan 7 uur en 36 minuten presteren en door hun overuren en dergelijke hun loon enorm optrekken. Wat de andere, reguliere functies op bachelor- en masterniveau betreft, biedt de overheid een zeer goed loon aan als het gaat over instapfuncties, die weinig ervaring vergen. Het gaat over een loon dat momenteel zelfs hoger is dan dat van de markt. Er ontstaat wel een probleem als we mensen met ervaring in dienst willen nemen. Als het gaat over mensen van rond de 40 jaar is er wel een probleem. De overheid kan op dit moment al die ervaring moeilijk honoreren.

Op dit moment is er overleg om te bekijken hoe we die anciënniteit wel voort kunnen honoreren, maar daarover wordt ook nog met de vakbonden overlegd. Dat is niet zo evident. Bij de Vlaamse overheid rijst op dit moment voor de gewone vacatures het probleem niet echt. We vinden echt wel genoeg mensen. Voor knelpuntfuncties is dat probleem er wel: de vijver is zeer klein en voor die knelpuntfuncties vissen we allemaal in dezelfde vijver. Ik hoop dat het erkennen van EVC's ons ter zake wel vooruit zal helpen. Daarbij worden de diploma's losgelaten en gaan we veeleer kijken naar wat iemand kan om deel te nemen aan de procedures.

De heer Jan Laurys: Die EVC's vormen natuurlijk een belangrijk element. Dat zou dan ook moeten kunnen worden opgenomen in die Vlaamse kwalificatiestructuur. Dan is er eigenlijk sprake van een inschaling in een opleidingsniveau, terwijl dat nu eigenlijk gebeurt met betrekking tot een specifiek beroep. We hebben dat ook al besproken met de ministers Smet en Muyters. Dit is immers inderdaad een vrij belangrijk probleem. Het conflict tussen Onderwijs en Werk speelt ter zake.

Mevrouw Mireille Deziron: Dat niveau is een probleem voor de overheid. We laten een schrijnwerker toe tot de functie van schrijnwerker, maar als we hem moeten toelaten tot

niveau C, dan heeft de overheid een probleem. Dat geldt dan immers net zo goed voor een administratieve functie, die die persoon noodzakelijkerwijze helemaal niet aankan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

**Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de samenwerking van vijf Vlaamse kunststeden
- 739 (2010-2011)**

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, minister, geachte leden, enkele weken geleden maakten de media melding van een meer intensieve samenwerking tussen de Vlaamse kunststeden Brugge, Gent, Mechelen, Leuven en Antwerpen. Die steden zullen samen voor iets meer dan 1 miljoen euro investeren in een aantal projecten. Minister, volgens wat ik in de pers lees, zou u ongeveer de helft van dat bedrag voor uw rekening nemen. De klemtoon voor die samenwerking tussen die kunststeden zal op een aantal thema's liggen: jongerentoeerisme, Flanders Film Office en dataverzameling. Zo zal er bijvoorbeeld worden geïnvesteerd in een centraal datamanagementsysteem.

Belangrijk voor mijn vragen is de bedoeling van die kunststeden. Blijkbaar gaan de bevoegde schepenen ervan uit dat, indien het de bedoeling is Vlaanderen beter te positioneren op internationaal vlak, samenwerking tussen die kunststeden noodzakelijk is en een belangrijke meerwaarde toevoegt aan de geleverde inspanningen. Met andere woorden, die steden gaan samenwerken, met de bedoeling niet alleen zichzelf, maar ook Vlaanderen in zijn geheel, voor te stellen en te promoten, ook naar het buitenland toe.

Brussel wordt bij de hierboven vernoemde kunststeden niet vernoemd. Dit is opvallend, ik dacht een positieve trend te ontwaren in uw jongste beleidsbrief wat betreft de samenwerking tussen Vlaanderen en Brussel op het vlak van toerisme. Ik herinner me ook dat u vorig jaar, naar aanleiding van een vraag om uitleg, zelf ook benadrukte dat u de indruk had dat die samenwerking, die altijd zo'n heikel punt geweest was in Brussel, toch de goede weg op leek te gaan. In die beleidsbrief sprak u expliciet van een positieve mentaliteitsverandering vanwege Brussel tegenover dat Kunststedenactieplan; u vermeldde onder andere dat de Brusselse schepenen voor Toerisme aanwezig was op een overleg met de schepenen van Toerisme van de Vlaamse kunststeden. U haalde verder ook een aantal andere positieve punten aan. Het feit dat Brussel niet meedoet bij die intensere samenwerking, dat is jammer voor Brussel zelf, maar dat is ook jammer voor Vlaanderen. Want als het de bedoeling van dat plan is om Vlaanderen internationaal te positioneren, dan spreekt het voor zich dat het jammer is dat Brussel, dat een internationaal gekende actor is, daar niet aan kan deelnemen. De intentie van mijn vraag is gewoon te peilen of Brussel niet mocht, niet kon, of niet wilde deelnemen aan die intense samenwerking. Wat mij betreft, toch een gemiste kans.

Kunt u toelichten hoe deze 'meer intensieve' samenwerking tot stand kwam tussen de verschillende kunststeden? Hebt u hierin initiatieven genomen? Zo ja, welke? Wat is uw rol ter zake? Kunt u de financiële afspraken nader toelichten?

Waarom werd Brussel niet betrokken bij deze meer intensieve samenwerking? Of meer neutraal: waarom neemt Brussel niet deel aan deze meer intensieve samenwerking? Is het Brusselse stadsbestuur uitgenodigd geweest om deel te nemen aan deze investeringen, deze gezamenlijke projecten? Wat was zijn antwoord?

Hebt u zelf pogingen ondernomen om de stad Brussel te betrekken bij deze meer intensieve samenwerking? In welke mate is het mogelijk dat Brussel later kan aansluiten bij deze initiatieven?

En ten slotte: hoe moet ik de rest van uw beleidsbrief interpreteren wanneer het gaat over de samenwerking tussen Vlaanderen en Brussel? Heeft het feit dat Brussel nu niet deelneemt aan die intensieve samenwerking een impact op een aantal andere projecten van samenwerking die u vermeldt in uw beleidsbrief, onder andere de samenwerking met de BITC?

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Minister, ik kan de meer intensieve samenwerking tussen de kunststeden alleen maar toejuichen. Ik heb er in het verleden meermaals voor gepleit dat de kunststeden beter met elkaar zouden samenwerken en niet elk op hun eigen eiland zouden blijven, wat alleen maar leidde tot een versnippering en een verlies aan middelen en energie.

Ik wacht het antwoord natuurlijk af, maar als het inderdaad zo is dat Brussel hier niet bij betrokken is, dan lijkt het inderdaad in tegenspraak met de algemene idee die leeft, ook hier in de commissie, dat er blijkbaar toch sprake was van een toenadering tussen Vlaanderen en Brussel. Want het moet de bedoeling zijn – en ook daarvoor heb ik in het verleden steeds gepleit – om Brussel zoveel mogelijk bij het Vlaams toeristische beleid te betrekken. Ik veronderstel dat het niet uw fout is als Brussel hier inderdaad niet bij betrokken is. De liefde komt blijkbaar nog steeds van één kant. Wat werd neergepend in de beleidsbrief, blijkt nog steeds een vrome wens te zijn.

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers: Collega's, minister, ook ik wens mij aan te sluiten bij de vraagsteller. We zullen de vier concrete vragen beantwoorden, maar het gaat inderdaad om het totaalplaatje, zoals ook in vorige commissievragen. Ik denk dat collega Sintobin terecht het belang hiervan beklemtoont. Ik denk zelfs dat het collega Delva was die vorig jaar de vraag stelde. Dit is dus inderdaad de goede weg, althans wat de intenties betreft. We stellen inderdaad echter vast dat, als er dan een initiatief is, Brussel en Vlaanderen elkaar blijkbaar niet op de terechte wijze vinden. In die context – en dat is nu ook even een bedenking die ik maak in de richting van ons ander commissiewerk binnen de commissie Brussel, waar we het dan zo dikwijls hebben over die band tussen Vlaanderen en Brussel – denk ik dat het terecht is dat dergelijke initiatieven daar zeker beide partijen positief zouden beïnvloeden. Wat dat betreft, zijn we daar vragende partij voor. In die context wachten we dus best de concrete antwoorden van de betrokken minister afwachten.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Voorzitter, minister, ik wil mij aansluiten bij de woorden van de heer Segers: waarom Brussel daar inderdaad niet meer bij betrekken? Uiteindelijk is Brussel de hoofdstad van Vlaanderen. Ik denk dat er vanuit Vlaanderen ongetwijfeld inspanningen gebeurd zijn. Het moet natuurlijk wederkerig zijn, zoals collega Sintobin zegt, maar ik denk dat het toch belangrijk is om Brussel, dat zoveel te bieden heeft als kunststad, daarbij te betrekken. We moeten daar vanuit Vlaanderen alle inspanningen voor doen.

De vijf Vlaamse kunststeden hebben enorm veel te bieden, en het is positief dat ze gaan samenwerken. Het zou echter ook goed zijn om dat wat te verruimen, dat ook andere kunststeden eventueel de kans krijgen om samen te werken. Er wordt veel over samenwerking gesproken. Ik denk dat heel wat andere steden veel te bieden hebben op vlak van kunst en cultuur enzovoort, en we mogen die samenwerking gerust verruimen en vanuit Vlaanderen mogen daar gerust de nodige inspanningen voor worden gedaan.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, ik heb net als u kennis genomen van deze bijeenkomst en van die samenwerking en van de trouwens positieve commentaren erbij van diverse collega's via de krant. Ik ben het eens met collega Sintobin: het is goed dat deze samenwerking gebeurt.

De verklaringen die worden afgelegd, zijn trouwens ook heel positief. Men ziet in dat het een meerwaarde creëert, dat men samen sterker staat, dat er gemeenschappelijke belangen zijn, dat ook de crisis daar nog meer de noodzaak van aantoonst. Dat is op zich allemaal positief, ik onderschrijf dat ook, alleen heb ik moeten vaststellen dat dit een initiatief was waar ik niet bij betrokken was. Het was een bijeenkomst van vijf schepenen die blijkbaar vergeten zijn om hun collega uit Brussel uit te nodigen. Brussel zit al – ik heb dit hier in de commissie al herhaaldelijk meegedeeld – in de bestuursgroep voor het Kunststedenactieplan, zit ook in het begeleidingsplan voor het toeristisch marketing plan, zit ook in de werkgroepen rond het strategisch plan. Brussel is dus al op structurele wijze betrokken bij ons beleid en ook bij het Kunststedenactieplan.

De schepenen van die vijf steden zijn bijeengekomen waarbij ze blijkbaar bepaalde intenties hebben geuit en bepaalde afspraken hebben gemaakt. Ik lees net als u in de krant dat ze aankondigen dat ze de minister gaan opzoeken. Dat is niet gebeurd, ze hebben mij niet gecontacteerd. Ik had eigenlijk verwacht dat ik een vraag zou krijgen om een gesprek te organiseren. Dat is niet gebeurd. Ik heb zelf voorlopig ook nog geen initiatief genomen, omwille van de evolutie waar ik straks iets meer over zal zeggen. In ieder geval: ze hadden mij moeten vragen om mij te zien in januari over datgene waarover ze gesproken hebben. Dan zou ik daar op eigen initiatief ook Brussel mee hebben uitgenodigd. Want Brussel is al bij mij op het kabinet geweest, samen met de collega's uit de vijf andere steden.

Die schepenen zeggen terecht dat er op mijn begroting voor dit jaar voor het Kunststedenactieplan 560.000 euro staat en dat ze daarop dus willen inspringen. Ik ga zelf voorstellen formuleren, ik ga natuurlijk ook kennis nemen van de voorstellen die zij doen. Ik begrijp dat ze een aantal voorstellen hebben. De visienota van Toerisme Vlaanderen daaromtrent wordt momenteel uitgewerkt. Zodra we die visienota hebben – dat zal eind februari zijn –, ga ik daar zelf over in dialoog met alle zes, ik ga daar Brussel mee op uitnodigen, om te kijken wat we gezamenlijk kunnen doen.

Ik moet er wel aan toevoegen dat er tot nu toe in zekere mate sprake is van eenrichtingsverkeer met Brussel. In de vorige commissies heb ik al toegelicht waar ik Brussel bij betrokken heb. Het zijn iedere keer initiatieven van Toerisme Vlaanderen geweest waarbij we voor de steden, met inbegrip van Brussel, een aantal acties ondernemen maar waar geen inbreng van Brussel zelf tegenover staat. Het Kunststedenactieplan is ook gebaseerd op de inbreng van de steden. Ik lees ook in de pers dat ze zeggen dat ze meer dan 1 miljoen euro vrijmaken om de middelen samen te voegen. Als Brussel wil meewerken aan de specifieke acties van het Kunststedenactieplan, dan zal het ook met geld over de brug moeten komen. Ik kan dat niet maken tegenover de andere kunststeden. Ik heb ook geen reden om te vermoeden dat het niet zal gebeuren. Ik zeg alleen tot het tot nu toe niet is gebeurd. Brussel zat ook niet in de structuren. Het zit nu wel in de structuren. Ik heb het hier vroeger uitvoerig uiteengezet.

Ik ga de banden blijven aanhalen. U hebt misschien de uitnodiging voor de nieuwjaarsreceptie van Toerisme Vlaanderen al ontvangen die voor het eerst plaatsvindt in het stadhuis van Brussel op 31 januari. Dit is niet onbelangrijk.

Elk initiatief dat ik zal nemen, zal gericht zijn op de zes steden, Brussel inbegrepen. Laat daar geen twijfel over bestaan. Mochten de vijf kunststeden die samengekomen zijn alsnog vragen om mij vroeger te zien over datgene wat zij besproken hebben, dan zal ik er op eigen initiatief Brussel bij betrekken. Het zou niet consequent zijn om nu niet door te gaan op de lijn die we getrokken hebben. Het heeft heel lang geduurd voor we zover waren. Ik ga dat absoluut niet overboord gooien.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, minister, ik vind het heel positief dat de kunststeden samenwerken. Ik vind het jammer dat ze vergeten zijn om Brussel ‘uit te nodigen’. Ik vind dat ook een mooi eufemisme. Ik apprecieer wel dat u Brussel spontaan zult uitnodigen, als men beslist om u op te zoeken om te overleggen over hun plannen. Ik denk dat dat de bedoeling is van het Kunststedenactieplan. Het gedane werk van het laatste halfjaar, onder andere door u, heeft een beter contact tussen Brussel en Vlaanderen tot gevolg gehad. Het zou jammer zijn mocht dat door deze ongelukkige vergetelheid opnieuw op de achtergrond komen.

Ik vind het ook belangrijk – en ik kan me inbeelden dat het geen sinecure geweest is – dat Toerisme Vlaanderen een nieuwjaarsreceptie in het Brusselse stadhuis houdt. Ik vind dat een belangrijk signaal. Het geeft aan dat toerisme, als gemeenschapsbevoegdheid, Brussel absoluut insluit.

Toerisme Vlaanderen en Brussel Internationaal - Toerisme & Congres (BITC) herzien momenteel de huidige samenwerkingsovereenkomst die er tussen de beide partners bestaat. Ik vroeg me af hoe die herziening verloopt. U stelt in uw beleidsbrief dat het BITC actief meewerkt aan de opmaak van het strategisch beleidsplan voor het toerisme in Vlaanderen en aan het internationaal marketingplan. Ik probeer me in te beelden hoe dat in de praktijk verloopt. Zijn die contacten inderdaad constructief? Ik hoop van wel en ik hoop dat de vergetelheid daar geen impact op kan hebben. In alle eerlijkheid, als we het hebben over toerisme en de samenwerking tussen Vlaanderen en Brussel, dan hoor ik altijd dat het niet zo evident is om met Brussel samen te werken. Ik begrijp dat, maar ik betreur dat ook. Maar deze keer treft Brussel blijkbaar absoluut geen schuld. Ik hoop dat u die ongelukkige misstap van de steden nog zult kunnen rechtekken.

Minister Geert Bourgeois: Mijn informatie over het BITC is dat het heel vlot verliep. Ik neem aan dat het heel binnenkort zou kunnen worden afgesloten. Ik neem ook aan dat wat nu met de kunststeden gebeurt, geen impact zal hebben. Het zou ook raar zijn. De mensen in Brussel zullen wel voldoende het onderscheid kunnen maken tussen wat in Brugge gebeurd is, buiten Toerisme Vlaanderen en buiten mij om, en de goede betrekkingen die er nu zijn. De laatste berichten die ik heb gekregen, gingen erover dat het de goede richting uitging en dat men tot een afronding zou kunnen komen. Als u op 31 januari komt, kunt u het misschien rechtstreeks vragen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■